

Schoolreisje naar Vlieland

Piet
Meinema

Callenbach

SCHOOLREISJE NAAR VLIELAND

Piet Meinema

Schoolreisje naar Vlieland

Tekeningen Tiny van Asselt

Uitgeverij G. F. Callenbach bv – Nijkerk

De belevenissen van Loes en Leo, de hoofdpersonen in dit boek vindt je ook in de andere delen van deze serie:

deel 1: Loes en Leo

deel 2: Toen vader thuiskwam

deel 3: De grote brand

1. Aankomst

Het is een mooie donderdagmorgen in mei. De veerboot Oost Vlieland komt aan in de haven van het gelijknamige dorp. De boot is behoorlijk vol, want er zijn deze keer twee schoolklassen meegekomen: één en vijftig kinderen en zes meesters en juffen. Loes en Leo uit de vijfde klas zijn er bij. En ook hun broertje Henk uit de zesde. Drie dagen zullen ze op Vlieland doorbrengen. O, wat hebben ze hier naar verlangd!

Vanmorgen zijn ze al heel vroeg vertrokken. Op de fiets zijn ze naar Harlingen gereden. Maar zo'n eind rijden waren een heleboel kinderen niet gewend. Gelukkig hebben ze onderweg nu en dan gerust, maar een eind bleef het toch wel. Vooral voor Jopie Hansen en Simon de Vries. Die hadden allebei een grote koffer meegenomen op hun fiets. De koffers slingerden soms behoorlijk heen en weer op de bagagedrager. Het leek wel, alsof ze spullen meegenomen hadden voor drie weken, inplaats van drie dagen!

'Je hebt zeker een erg grote tandenborstel bij je,' zei Leo plagend. 'O nee, dat niet,' antwoordde Jopie. 'Ik heb een heel grote rol plakband bij me. Dan kan ik jongens met vervelende opmerkingen hun grote mond dichtplakken.'

Toen had Leo zijn mond maar gehouden!

Maar nu zijn ze dan eindelijk op Vlieland. De bootreis heeft anderhalf uur geduurd en dat is lang genoeg. Ze zijn blij, dat ze weer voet aan wal zetten. Loes heeft zich even een beetje misselijk gevoeld, toen ze op de Noordzee kwamen. Ze waren door het Vlie gevaren, tussen Vlieland en Terschelling. Met een grote boog over de Noordzee waren ze tenslotte toch nog op Vlieland aangekomen. Sommige kinderen vonden het maar raar, dat ze zo'n omweg maakten.

'Als ik kapitein was,' zei Jopie, 'dan ging ik recht op Vlieland af.' 'Dan zat je nu mooi op een zandbank,' lacht Henk. 'Ik ben blij, dat jij de kapitein niet bent.'

Zelfs Simon, Jopies vriendje, vond dat maar een domme opmerking. Jopie had zich verder dan ook maar wijselijk stil gehouden.

Bij de loopplank is het een gedrang om van boord te komen. Eerst moeten er heel wat karretjes met levensmiddelen van boord. En er staat ook nog een auto in de weg. Daarna zijn de kinderen pas aan de beurt. Sommigen hebben al kans gezien hun bagage aan wal te brengen. Maar een poosje later komt de uittocht op gang.

De meesters en juffen zetten de kinderen met zijn tweeën naast elkaar. Dat valt niet altijd in goede aarde, want sommigen willen beslist niet naast elkaar. Gelukkig heeft Loes haar vriendinnetje Annelies in de gaten gehouden. Als meester langs komt, staan ze al netjes klaar. Het duurt een hele poos, maar eindelijk staat iedereen dan toch in de rij.

'Ik heb geen zin in ongelukken,' zegt Meester Van der Veer. 'Auto's zijn hier wel niet veel, maar je kunt nooit weten.'

Ja, dat is heel vreemd op Vlieland. Je bent als vakantieganger natuurlijk altijd welkom. Maar als je je auto mee wilt nemen, mag dat niet eens.

'Lekker rustig,' zeggen een heleboel vakantiegangers.

Maar daarom rijden er nog wel auto's op het eiland. Je moet er alleen een speciale vergunning voor hebben. Zelfs voor de Dorpsstraat heb je nog weer een vergunning nodig!

Maar het eiland is niet groot en je kunt overal met de fiets komen. Van Oost Vlieland naar het Posthuis is het maar acht kilometer. Het Posthuis staat helemaal aan de Westkant van Vlieland. Bovendien hoeven de kinderen hun bagage niet achter op de fiets mee te nemen. Alle tassen en koffers worden op een wagen geladen, met een paard er voor. En die brengt dat wel even naar het Posthuis, waar zij gaan logeren. Dat is al een hele last minder.

De meeste kinderen zijn nog nooit eerder op Vlieland geweest. Ze vinden het erg leuk. De Dorpsstraat is reuze gezellig. Er staan echt ouderwetse straatlantaarns en er zijn heel veel winkels. En wat belangrijk is: je wordt er in ieder geval niet opzij getoeterd door auto's. Voor de meesters en de juffen is de afwezigheid van autoverkeer een hele geruststelling. De kans op ongelukken is nu veel kleiner.

Sommige kinderen willen nu maar direct een ijsje kopen in het dorp. Maar de anderen rijden door. Als ze niet achter willen blijven, moeten ze het ijsje voorlopig maar vergeten.

Als ze het dorp uitrijden, is links van hen de Waddenzee. De weg is

niet breed, maar wel heerlijk rustig. Één keer komen ze een bus tegen, dat is alles.

Even later krijgt Gerrit, Leo's vriend, een leuke band. Dat is wel erg vervelend, maar op dergelijke onaangenaamheden hebben ze gerekend. Eén van de meesters heeft alles bij zich om een band te plakken. Terwijl hij daarmee bezig is, rijden de anderen rustig door.

'Er staat wel veel wind,' hijgt Loes na een poosje. 'En dan bij die duinen op!'

'Nog even volhouden,' spoort Annelies haar aan. 'We zijn vast al halverwege.'

Dan zijn ze gelukkig al boven en naar beneden gaat het natuurlijk veel gemakkelijker. Maar de duinen zijn niet steil, zodat ze niet tegen de klim opzien.

Het laatste stuk rijden ze door een bos. Als ze er uit komen, zien ze ineens het Posthuis liggen. Dan wordt er geroepen en geschreeuwd en het laatste stuk wordt in sneltreinvaart afgelegd. Meester houdt de enthousiaste jongens en meisjes echter wat op een afstand. Ze mogen nog niet naar binnen, want ze zullen allemaal een kamer aangewezen krijgen. Dat doet mevrouw Van Grinsven, die samen met haar man het Posthuis beheert.

Eerst zijn de meisjes aan de beurt. Die krijgen kamers beneden aangewezen en de jongens moeten boven slapen. Loes is bij Annelies in de buurt gebleven. Zodoende komen zij in ieder geval op één kamer. Er zijn nog twee meisjes bij, maar die zijn best aardig.

Leo en Gerrit willen natuurlijk ook bij elkaar op kamer. Gerrit komt wat later aan vanwege zijn leuke band, maar hij is nog op tijd. Helaas, Jopie komt ook bij hen op kamer! En Jopie is altijd zo druk! Die kletst je de oren van het hoofd. Dat kan vanavond wat worden bij het slapen gaan! Maar misschien valt het allemaal best mee. Jopie zal toch wel een keer behoefte hebben aan slaap.

Als vierde komt Jan Vis bij hen op kamer. Zo druk als Jopie Hansen is, zo rustig is Jan Vis. Die jongen zegt niet meer dan beslist nodig is. Daar zullen ze geen last van hebben!

Ze zijn met zijn drieën op hun kamer: Leo, Gerrit en Jan. Jopie is weer naar beneden gegaan, maar dan komt hij hun meester tegen. Die stuurt hem direct weer terug. Jopie moet zijn bed nog opmaken en daarom wordt hij teruggestuurd.

'Dat doe ik vanavond nog wel,' zegt Jopie.

'Geen sprake van,' zegt meester De Jong. 'Iedereen doet het nu en daar hoor jij ook bij.'

Jopie trekt een verongelijkt gezicht, maar hij moet wel gehoorzamen. Hij moet bovendien op zijn kamer blijven, tot meester het werk gecontroleerd heeft. Als hij het niet goed gedaan heeft, moet hij het bed opnieuw opmaken.

Jopie moppert op de meester, maar hij gehoorzaamt toch maar. Het bed wordt wel niet erg mooi opgemaakt, maar dat vindt Jopie niet belangrijk. Bovendien is het nogal lastig om bij de zijkant van het bed te komen. De kamertjes zijn maar klein en de bedden staan tegen de muur. Jopie slaapt boven, want Leo en Gerrit hebben de benedenbedden al in bezit genomen.

Leo en Gerrit gaan op de dekens liggen als ze klaar zijn. Ze moeten immers op meester De Jong wachten. En op die kleine kamer lopen ze elkaar maar voor de voeten.

Het duurt niet lang, voordat meester komt. Hij kijkt maar heel eventjes of de bedden opgemaakt zijn. Dan moeten ze direct naar buiten om te spelen. Nog even, dan is het tijd om te eten. Maar de meesters en juffen kunnen geen druktemakers om zich heen gebruiken. En buiten is het best leuk. Het is mooi weer en wie wil er dan binnen zitten!

Vijf minuten later gaat het fluitje al. De kinderen komen van alle kanten aandraven. Ze gaan in de rij staan en wachten, tot ze naar binnen mogen. Dat gaat niet zo maar, want iedereen krijgt een vaste plaats.

Er zijn vijf rijen tafels en bij iedere groep zit een meester of juf. Alleen bij de langste rij tafels zitten twee juffen.

Die moet tenslotte ook een plaats hebben. En bij zo'n grote groep kan er best een tweede oppas bij.

Leo komt bij zijn eigen meester terecht. De groep telt tien jongens, maar onder die tien zijn Jopie en Simon. En dan is Martin uit de zesde klas er ook nog bij. Dat is een jongen met een heel grote mond. Hij is nog maar een jaar op de school van Leo. Maar iedereen kent hem zo langzamerhand wel.

Meester zit aan het hoofdeinde van de tafel. Uit voorzorg zet hij de grootste druktemakers bij hem in de buurt: Martin aan zijn rech-

terkant en Jopie en Simon aan zijn linkerkant. Dat staat de knaapjes natuurlijk lang niet aan. Ze waren met opzet al ver bij de meester vandaan gaan zitten. En nu wordt er natuurlijk verschrikkelijk op hen gelet.

Loes zit aan de langste rij tafels. Juf Drewis en juf Van Dijk zitten bij hen aan tafel. De juffen zijn heel aardig, dus dat treffen ze.

Ze krijgen brood. Maar eerst moeten ze wachten, tot een van de meesters met hen gebeden heeft.

'Dat doen wij thuis nooit,' fluistert Jopie.

Simon, die naast hem zit, geeft hem een por in zijn ribben.

'Ssst!'

Jopie weet zo langzamerhand ook wel hoe het moet. Hij zit tenslotte al zo lang op deze school. Daarom doet hij gewoon mee.

Als meester Amen zegt, zegt Loes: 'Here, zegen...'

Annelies stoot haar aan.

'Joh, dat hoeft hier niet.'

De anderen lachen en Loes lacht maar mee. Dat is waar ook. Je kunt moeilijk verlangen, dat alle éénenvijftig kinderen hun gebedje voor het eten opzeggen!

'Eet smakelijk, jongens en meisjes,' zegt meester.

'Eet smakelijk, meester!' roepen de jongens en meisjes.

Er is wit- en bruinbrood. Als beleg is er boterhamworst, jam, kaas en chocoladehagelslag. Martin graait direct de hagelslag naar zich toe. Hij bedekt zijn boterham met een dikke laag.

'Ben je nou helemaal betoeterd,' moppert meester, als hij dat ziet.

'Zo veel hoeft er echt niet op. Als iedereen zo doet, is de chocoladehagelslag in één dag op.'

Het is maar goed, dat Martin zo dicht bij meester zit. Dan kan hij beter in het oog gehouden worden. Deze keer was Martin hem te vlug af, maar dat zal niet weer gebeuren.

Er wordt thee binnengedragen, in grote ketels. Loes wil direct maar even inschenken, dat doet ze thuis ook vaak. Maar die ketel is niet te tillen! Meester Van der Veer komt daarom een handje helpen. Die ziet hoe ze zit te modderen en dan neemt hij de ketel over.

Aan de andere tafel, bij Leo en Gerrit, schenkt meester De Jong in. Daarvoor moet hij opstaan en dan neemt Jopie zijn kans waar. Hij schept een hele lading suiker in zijn kopje. Lekker zoet! Het lepeltje

kan er bijna in staan. Meester is te druk bezig om dat te zien. De andere jongens weten trouwens ook wel wat lekker is. Die scheppen al evenveel suiker in de thee. Als hun moeders dat zagen!

Meester verbaast zich er over, dat de suikerpot zo snel leeg raakt. Maar hij heeft het al gauw door. Bij het volgende kopje houdt hij het goed in de gaten. Sommigen protesteren nogal als meester de suikerpot onder zijn beheer neemt. Maar het helpt hen geen zier.

Het brood is al snel op, tenminste het witbrood. Er liggen nog enkele sneetjes bruinbrood, maar dat laten de kinderen liggen. Sommigen weigeren pertinent om bruinbrood te eten. Jammer voor hen, want meester geeft geen toestemming om nieuw brood te halen. Het andere brood moeten ze eerst maar opmaken.

Simon staat snel op en grist een paar sneetjes brood van de dichtstbijzijnde tafel. Meester ziet het niet. Die is toch druk bezig en kan niet overal op letten. Later, als werkelijk alle brood op is, komt er een nieuwe voorraad.

Dan is het eindelijk tijd om er mee te stoppen. Iedereen heeft genoeg gehad, zelfs de meesters en de juffen, die overal op moeten letten. Meester De Jong leest een gedeelte uit de Bijbel en dankt met hen.

Nu is het weer tijd om te spelen. Dat geldt niet voor iedereen, want de groep van meester De Jong moet afwassen. Eerst moeten alle borden, kopjes, messen, lepeltjes en vorken bij elkaar op een tafel. Er worden twee enorme teilen met water uit de keuken gehaald. Dan kan de afwas beginnen.

'Au, au!' schreeuwt Martin direct al. 'Dat water is heet!'

'Wat dacht jij dan?' lacht Simon. 'Afwaswater moet altijd heet zijn.'

'Maar dit is werkelijk t e heet,' zegt Martin. 'Probeer je hand er maar eens in te steken.'

Het blijft ook alleen maar bij proberen, want het water is inderdaad gloeiend heet. Er moet koud water bij. Daar zorgen twee jongens voor.

Een poosje later zijn ze luidruchtig aan de afwas. Tien mensen is wel een beetje veel, maar o wee als je lui bent! Niemand moet proberen de kantjes er af te lopen!

Martin blijft een hele poos op de w.c. zitten. Maar meester heeft hem heus wel door. Jopie bonkt een poosje op de deuren dan moet Martin wel haast maken. Als hij dan weer aan de afwas wil, zijn er

geen afwaskwasten meer. Wie er een afwaskwast heeft, wil hem niet meer kwijt. Nu moet Martin wel afdrogen, of hij wil of niet.

Meester heeft de taken goed verdeeld. Er zijn een paar afwassers, afdrogers en schoonmakers van de eetzaal. Als de schone borden op tafel worden gestapeld, moeten de andere kinderen ze wegzetten.

'Jullie hebben het gemakkelijk,' zegt meester. 'De afwasploeg van vanavond heeft heel wat meer te doen. Bij het warme eten zijn er altijd veel meer borden en pannen.'

'Ben ik even blij,' zegt Leo. 'Nu komen wij er gemakkelijk van af.'

'En dan zijn wij er vanavond vrij van,' zegt Gerrit met een zucht. Hij is het afwassen helemaal niet gewend. Zij zijn thuis met z'n drieën en daarom hoeft hij niet vaak te helpen. Maar voor hem zijn er wel weer andere karweitjes.

2. De eerste avond

Wat hebben ze een plezier gehad! Met alle meesters en juffen zijn ze het bos in geweest. Maar het begon al donker te worden. Toen bleven de meeste kinderen angstvallig in de buurt van meester of juf. Sommigen hadden heel wat praatjes, maar ze schrokken bij het minste of geringste. Anderen hadden zaklantaarns bij zich en schenen alsmaar om zich heen.

De blauwe paaltjesroute voerde hen door het bos. Later gingen ze langs de rand van het bos over de duinen. Soms waren die behoorlijk steil en staken boomwortels verraderlijk uit het duinzand omhoog. Het was wel uitkijken!

Jopie vertelde in het bos een spookverhaal. Nu waren ze wel van hem gewend dat hij kon fantaseren. Maar deze keer deed hij het werkelijk heel goed. Een paar meisjes hadden elkaar in de arm genomen. Zo voelden ze zich een beetje veiliger.

Op een gegeven moment waren Jopie en Simon verdwenen. Het viel niet op met al die kinderen. Er was immers toch geen oog op te houden. De ene keer liepen ze vooraan en even later helemaal achteraan.

Maar een poosje later klonk er vlakbij een allerakeligst gebrom. Het klonk net, alsof een wild dier tot de aanval over wilde gaan. Annelies liep er toevallig het dichtst bij.

'Oh moeder!' gilde ze en toen vloog ze van schrik meester Bakker om de hals.

De anderen schrokken niet minder. De meisjes gilden en de meest dappere jongens schenen met zaklantaarns in het bos. Daar zagen ze al gauw de wilde boskat. Het was Jopie Hansen! Aan de andere kant van het pad kwam Simon te voorschijn.

Jopie liep te gillen van het lachen. Had hij die meiden eens even mooi te pakken gehad!

Maar bij de rest van de wandeling hielden ze hem goed in de gaten. Het zou hun geen tweede keer overkomen!

Als ze terug zijn in het Posthuis krijgen ze warme chocolademelk. Heerlijk is dat! Jammer, dat het zo gauw op is.

Maar het is al half elf. Dan is het zo langzamerhand tijd om naar bed te gaan. De meesten zijn niet gewend om zo laat naar bed te gaan. Maar ze vinden het helemaal niet erg.

'Ik ga zo vaak laat naar bed,' pocht Karin. 'Ik mag alle films zien voor de televisie.'

'Geen wonder, dat je er 's morgens zo slaperig uit ziet,' zegt meester De Jong, die dat net gehoord heeft.

Karin kijkt verschrikt om. Ze heeft meester helemaal niet gezien. 'Nu maar snel naar bed,' zegt meester. 'En geen herrie schoppen! Om elf uur moeten alle lichten uit zijn. En dan moet het ook stil zijn.'

Even later ligt de eetzaal er weer verlaten bij. De kinderen zijn op hun kamers, maar slapen doen de meesten voorlopig nog niet.

'Was jij je voeten niet eens?' vraagt Leo verbaasd, als hij Jopie's vuile voeten ziet. 'Je hebt vanmiddag nog wel op blote voeten gelopen.'

'Ach, waarom zou ik?' zegt Jopie onverschillig. 'Mijn moeder wast de lakens wel weer.'

'Nou, frisse jongen ben je,' zegt Jan Vis met opgetrokken neus. Hij wast zijn voeten in een teiltje met water. Daarna droogt hij ze af met zijn handdoek. Maar dan wil hij eigenlijk niet op blote voeten op de vloer. Die is natuurlijk nooit zo erg schoon en dan worden zijn voeten weer vuil. Een beetje hulpeloos staat Jan om zich heen te kijken. Het bed is net even te ver weg om er met één sprong in te wippen.

Maar hij vindt er wel wat op. Met kleine sprongetjes beweegt hij zich naar het bed. Daarbij verschuift hij tegelijkertijd de handdoek. Het is wel wat lastig, maar zo houdt hij in ieder geval schone voeten...

Jopie heeft de springende Jan niet opgemerkt. Hij doet een stap achteruit, net als Jan zich van zijn handdoek omhoog richt. Jan was net zo blij, dat hij het gered had. Maar nu ineens krijgt hij een opstopper, die hem op de vloer doet belanden. Hij bonkt met zijn hoofd tegen het bed.

'Au, sukkel, kun je niet uitkijken?' roept hij boos.

Jopie kijkt verschrikt om.

'Kon ik dat helpen? Ik had jou niet gezien.'

'Nou, maar ik heb jòu wel gevoeld en het bed ook,' moppert Jan. Hij wrijft met zijn hand over de zere plek op zijn hoofd. Het doet behoorlijk pijn.

'Ik hoor iemand komen,' waarschuwt Leo ineens.

Met een sprong belandt hij op zijn bed en kruipt vliegensvlug onder de dekens. Gerrit volgt zijn voorbeeld en doet meteen het licht uit.

'Hé, ik kan niks zien!' roept Jopie.

'Ssst!' sist Leo.

Jan is in het donker ook gauw zijn bed ingedoken. Anders is hij nooit zo vlug, maar hij wil beslist niet gesnapt worden. Ze hebben wel vreemde verhalen gehoord over vervelende kinderen. Die moesten in pyjama een poos op de gang staan. Nou, dat is nogal een pretje! Ook al is het zomer, het kan 's avonds behoorlijk koud zijn.

Jopie is niet zo vlug. Hij was net halverwege met het uittrekken van zijn trui. En toen ineens ging het licht uit. Het kost hem zodoende wat meer tijd om in bed te komen. Hij smijt de trui weg en stapt op de rand van het onderbed.

'Au!' schreeuwt Leo. 'Je staat op mijn hand.'

'Moet je je hand daar maar niet houden, domoor.'

Hij hijst zich snel omhoog. Nauwelijks is hij boven aangeland, of de deur gaat open. Meester De Jong heeft hen horen praten en gooit meteen de deur wijd open. Die slaat met een dreun tegen Jopie's zitvlak. Jopie valt met zijn neus in de dekens, maar dat duurt maar een ogenblik. Als meester achter de deur kijkt, ligt Jopie al braaf onder de dekens.

'Is het nou afgelopen met die drukte?' broemt meester. 'Slapen moeten jullie en niet kletsen.'

'Ja, meester,' zegt Jopie gehoorzaam.

Hij moet niezen, want hij heeft haren in zijn neus gekregen. Dat komt van de dekens.

Dan wordt de deur weer gesloten.

Doodstil luisteren de jongens naar de zich langzaam verwijderende voetstappen. Ze zullen wel uitkijken om drukte te maken, nu meester in de buurt is.

'Hij gaat vast naar de kantine om wat te drinken,' fluistert Jopie na een poosje.

'Zouden ze daar allemaal zitten?' vraagt Leo zich af. 'Alle meesters en juffen?'

'Vast wel,' denkt Gerrit.

'Dan kan het licht ook wel weer aan,' vindt Jopie.

'Niks daarvan,' beslist Jan. 'Ik heb geen zin om op mijn kop te krijgen. Of ben je soms bang in het donker?'

'Ach kom,' protesteert Jopie. 'Maar waarom zouden we het licht niet aandoen? Ik moet mijn voeten nog wassen.'

'Je voeten wassen?' vraagt Leo in opperste verbazing. 'En zoëven zei je nog...'

'Ach, dat was maar een grapje.'

'Mooie grapjes,' zegt Gerrit.

Jopie laat zich zakken en doet het licht aan. Jammer dat het lichtknopje naast Jans bed zit. Het was veel gemakkelijker geweest, als

het naast zijn bed zat. Jan hoeft niet eens rechtop te gaan zitten om erbij te kunnen komen.

Jopie gaat naar de wasbak en zet het teiltje onder de kraan. Hij laat het vollopen met water en zet het óp de grond. Dan pakt hij er een stoel bij. Hij steekt zijn voeten in het water, maar trekt ze dan gauw terug.

'Brr, wat is dat water koud,' steunt hij. 'Mijn voeten bevrozen.'

'Ach, doe niet zo kleinzielig,' bromt Gerrit. 'Als je je voeten met koud water wast, gloeien ze na een poosje. Goed voor de bloedsomloop.'

'Mijn bloedsomloop is uitstekend,' zegt Jopie, eigenwijs als altijd. Maar toch doet hij het. Zijn voeten worden ook nog mooi schoon. Een paar minuten later ligt hij al weer in bed. Jan wil het licht al weer uitdoen, maar Jopie zegt haastig: 'Nog even wachten, ik ben nog niet klaar.'

'Wat is er nou weer?' vraagt Jan geërgerd. 'Ga toch slapen.'

'Maar er ligt allemaal zand in mijn bed.'

'Ik heb je van te voren gewaarschuwd,' zegt Leo vanuit het onderbed. 'Had je maar niet met die vuile voeten in bed moeten kruipen.' Jopie antwoordt maar niet. Hij heeft immers toch geen weerwoord, nu het zijn eigen schuld is. Hij slaat de dekens terug en begint het zand uit zijn bed te vegen.

'Ik wil slapen,' gaapt Jan.

'Nou, maf ze,' zegt Jopie. 'Doe je ogen maar dicht, dan slaap je vast gauw.'

'Ik kan niet slapen met het licht aan.'

'Doe je ogen dan dicht, sukkel. Trek het kussen ook maar over je hoofd, dan zie je helemaal niks. Of moet ik je blinddoeken?'

'O, wat ben jij toch een vreselijke leuteraar,' zegt Jan nijdig. 'Ga toch slapen, dan kan ik ook slapen.'

Hij doet het licht uit en dan is Jopie weer boos.

'Ik ben nog lang niet klaar. Wacht nou toch even.'

Hij springt zijn bed uit en doet het licht weer aan. Jan zucht en draait zich om. Leo en Gerrit grinniken. Zij zijn helemaal nog niet slaperig. Op de andere kamers slapen ze ook nog niet, dat kunnen ze duidelijk horen.

'Ziezo,' zegt Jopie na een poosje. 'Nu ben ik klaar. Het licht kan wel weer uit.'

'Doe het zelf maar,' bromt Jan.

'Luilak,' zegt Jopie. 'En je ligt zo dicht bij de schakelaar.'

Hij doet het licht toch maar uit en loopt naar zijn bed. Dan moet hij een paar keer niezen. Het komt zeker van die harige deken.

'Nou moet ik mijn zakdoek ook nog,' zucht hij.

'Zeurkous,' moppert Jan. 'Je moet niet alles zeggen wat je denkt.'

'Doe het licht even aan, dan kan ik mijn broek tenminste vinden.'

'Je kunt je kleren in het donker ook wel vinden. Trek ze maar aan en ga in de duinen wandelen.'

'Loop naar de pomp,' zegt Jopie. 'Ik red me wel, hoor.'

In het donker loopt hij naar de stoel om zijn zakdoek te halen. Maar dan ineens...

Er klinkt een klap en dan nog een, een schreeuw...

De drie jongens in hun bedden schieten overeind. Krijgen ze dan nooit een keertje rust?

Jan doet het licht aan. Dan zien ze wat er gebeurd is. Jopie zit op de grond, middenin een plas water. Het teiltje ligt ondersteboven op de grond.

'Oh, oooh!' kreunt Jopie. 'Wat ben ik nat!'

Jan, Leo en Gerrit beginnen te lachen. En hoe meer Jopie jammert, des te meer lachen zij. Slaperige Jan is weer klaar wakker. Leo en Gerrit denken ook niet meer aan slapen. Ze vinden het wel zó komiek, die Jopie daar middenin het water!

Tenslotte gaat Jopie overeind. Hij kijkt om naar zijn zitvlak. Het is helemaal nat.

'Heb je 't in je broek gedaan, jochie?' grinnikt Gerrit.

'Ga op 't dak zitten,' zegt Jopie boos. 'Welke stommeling zet nu een bak met water op de grond?'

'Dat heb je zelf gedaan,' zegt Leo verbaasd. 'Weet je dat al niet eens meer?'

En dan beginnen ze weer zo te lachen! Jopie kan tenslotte niet meer boos kijken. Hij moet wel meelachen, of hij wil of niet.

Maar als ze uitgelachen zijn, moet de natte boel ook weer opgeruimd worden.

'Helpen jullie even een handje,' zegt Jopie.

'Ik dank je feestelijk,' zegt Jan, vanuit zijn bovenbed. 'Ik heb geen zin om nat te worden.'

'Er ligt een dweil achter het gordijntje,' zegt Gerrit behulpzaam.

'Help ik je zo niet mooi?'

Jopie moppert wat in zichzelf. Hij zal de hele boel zelf op moeten dweilen. Het gaat hem nog niet eens zo onhandig af. Daarna haalt hij zijn koffer onder het bed vandaan. Hij zoekt er een schone onderbroek en pyjama uit.

'Toch maar goed, dat ik wat meer bij me heb,' zegt hij tevreden. 'Ik

wil wedden, dat geen van jullie een tweede pyjama bij zich heeft.
'Natuurlijk niet,' zegt Leo. 'Alleen domoren hebben zoiets nodig.
Wij gaan niet in een plas water zitten.'

'Moet ik even met mijn natte plunje op je kussen komen zitten?'
dreigt Jopie.

'Alsjeblieft niet,' schrikt Leo.

Gelukkig voert Jopie zijn dreigement niet uit.

'En nou het licht uit,' commandeert hij.

'Waarom moet dat nou weer?' doet Jan verwonderd. 'Je wilde toch
steeds het licht aan?'

'Maar nu wil ik het uit,' zegt Jopie ongeduldig. 'Ik moet droge kle-
ren aantrekken.'

'Ik wil je best even bijlichten met mijn zaklantaarn,' biedt Leo ge-
dienstig aan.

'Als je dat waagt...' gromt Jopie.

Hij doet het licht uit en stommelt wat in het donker om. Maar goed
dat er niet een tweede bak staat.

Na een paar minuten zegt hij: 'Nu kan het licht wel weer aan.'

'Ga zo maar naar je bed,' gaapt Jan slaperig. 'Je hebt alles in het
donker al gedaan. Nu kun je zo ook wel in je bed komen.'

'Dan niet,' zegt Jopie. 'Ik red me wel, hoor. Au!'

De jongens grinniken.

'Wat was dat?' vraagt Leo.

'Een schoen, denk ik,' zegt Jopie. 'Ik stootte mijn teen tegen dat
rot ding.'

Hij klimt in zijn bed en even later ligt hij eindelijk onder de de-
kens.

Op de kamer van Loes en Annelies is het wat rustiger toegegaan. Juf
Drewis heeft maar één keer om de hoek gekeken. Ze zei, dat ze naar
bed moesten gaan, maar ze is niet terug geweest.

Jannie en Tineke, de beide andere meisjes, liggen al in bed. Zij
hebben zich het eerst gewassen. Daarna kunnen Loes en Annelies
hun gang gaan. Annelies poetst haar tanden, voordat ze naar bed
gaat. Dat doet ze thuis altijd en daarom doet ze het hier ook. Loes
staat intussen ongeduldig te wachten. Ze is bang, dat juf terug
komt. Als ze dan nog niet in bed liggen krijgen ze misschien wel
straf.

'Ziezo, nu ben ik aan de beurt,' zegt ze, als ze ziet dat Annelies klaar is.

Ze pakt haar tandpasta en tandenborstel en begint haar tanden te poetsen. Annelies gaat intussen op een stoel zitten om haar sokken uit te trekken. Maar ze is gauw weer overeind.

'Hè bah!' roept ze uit. 'Kijk nou toch eens.'

Is ze me daar bovenop haar eigen tube tandpasta gaan zitten! De witte smurrie zit in een dikke laag op haar broek.

De andere meisjes moeten vreselijk lachen. Maar ze komen toch gauw hun bed uit om Annelies te helpen.

'Hoe kon je nu toch zo dom zijn?' lacht Jannie. 'Wie legt er nu een tube tandpasta op zijn stoel?'

'Er is haast geen plaats op het plankje boven de wasbak,' verontschuldigt Annelies zich. 'Misschien is hij ook wel van de tafel op de stoel gevallen. Ik weet het niet precies meer.'

Ze poetsen en wrijven dat het een lust is. Maar het valt niet mee, om al die tandpasta van Annelies' broek te halen. Tenslotte zegt Annelies: 'Stop er nu maar mee. Jullie gebruiken zoveel water, straks is mijn onderbroek ook nog nat. Ik trek eerst mijn pyjama wel aan.' Dan gaat het ook werkelijk beter. Morgen is de broek misschien wel droog.

Het schoonmaken van de stoel gaat heel wat gemakkelijker. Annelies is alleen haar tandpasta kwijt. Maar dat is niet erg, want de andere meisjes willen haar gerust wat afstaan.

Er wordt op de deur geklopt en direct daarna stapt de hoofdmeester naar binnen. De meisjes schrikken.

'Zo, nog niet in bed?' vraagt meester Van der Veer.

'Bijna, meester,' zegt Tineke. 'We moesten Annelies eerst helpen met het schoonmaken van haar broek. Ze was in haar eigen tandpasta gaan zitten.'

Meester lacht.

'Wat ben je toch een domoor, Annelies. Voortaan een beetje beter uitkijken, hoor. Als ik straks langs de kamertjes loop, moet er nergens meer licht branden. Begrepen?'

'Ja, meester.'

Meester trekt de deur achter zich dicht en dan zijn de meisjes weer alleen. Ze zuchten van opluchting. Het viel gelukkig mee. Meester Van der Veer is de kwaadste nog niet.

3. Nacht

Het duurt die avond lang voordat Leo, Gerrit, Jan en Jopie slapen. Het was voornamelijk Jopie, die hen verhinderde te gaan slapen. Maar zelfs een eersteklas kletskaus als Jopie heeft slaap nodig. Wanneer het precies geweest is weet Jopie later niet meer te vertellen. Maar ineens wordt hij wakker. Eerst is hij t e slaperig om na te denken. Maar langzamerhand dringt alles weer zo'n beetje tot hem door.

Wat is dat toch voor een herrie? Is hij d  ar misschien wakker van geworden? Dan ineens weet hij het. Er snurkt iemand en ook niet zo'n beetje. Ontzettend, wat een lawaai! Daar wordt een heel bos omgezaagd!

Jopie gaat rechtop zitten. Jammer, dat hij niet bij het lichtknopje kan komen. Anders kon hij zien wie er zo'n herrie maakt. Als hij zich niet vergist is dat Leo.

Een poosje ligt Jopie te luisteren. Het is gewoon niet om aan te horen. Heb je nu ooit zo'n snurker gehoord? Hij moet het hele Posthuis wel wakker snurken.

'Leo,' zegt Jopie. 'Leo!'

Maar Leo hoort niets, hij slaapt rustig door.

Jopie schudt het bed heen en weer, maar het heeft niet het gewenste resultaat. Leo blijft rustig doorsnurken.

Een beetje boos zit Jopie in zijn bed. Hoe kan hij nu ooit weer in slaap komen met zo'n snurker onder zich? Hij zal er toch wat aan moeten doen. Zo'n enorm gesnurk, dat is abnormaal.

Voorzichtig laat Jopie zich uit zijn bed zakken. Hij geeft Leo een behoorlijke por met zijn voet, waar hij diens maag vermoedt. Dat helpt, want Leo is meteen wakker. Hij schiet overeind. Jopie heeft daar niet op gerekend en ploft op de grond. Daarbij maakt hij zo'n herrie, dat de beide andere jongens ook wakker worden.

'Wat gebeurt er, wie doet dat?' schrikt Leo.

Jan doet het licht aan en dan zien ze Jopie op de grond zitten.

'Oh, ben jij het? Wat moet je nou weer, zo middenin de nacht?'

'Ik werd wakker van Leo's gesnurk,' zegt Jopie. 'Daarom heb ik hem wakker gemaakt.'

'Ik snurkte niet,' zegt Leo boos. 'Je hoefde mij helemaal niet wakker te maken.'

'Maar... wie snurkt er dan wel?'

Ze zijn een ogenblik stil en dan horen ze weer het enorme gesnurk. Het is nog steeds vlakbij.

'Dat is de kamer hiernaast,' zegt Leo. 'Die wanden zijn maar dun.'

'Geen wonder dat ik dacht dat jij het was,' zegt Jopie. 'Het lijkt wel, alsof er helemaal geen wand tussen zit.'

'Maar dat moet dan een van de meesters zijn,' zegt Jan. 'Die slapen hier naast.'

'Leuk hoor,' moppert Leo. 'Nu kan ik natuurlijk niet meer in slaap komen met dat gesnurk. Ik sliep net zo lekker.'

'Maar ik werd er wakker van,' zegt Jopie.

'Daarom hoefde je mij nog niet wakker te maken. Overtuig je er voortaan eerst van of je de goeie persoon voor je hebt.'

Hij draait zich om en Jopie klimt weer in zijn bed. Jan doet het licht uit.

Maar nu ze eenmaal wakker zijn, kunnen ze niet meer in slaap komen. Dat gesnurk van die meester slaat werkelijk alle records. Zouden de andere meesters wel kunnen slapen, met zo'n snurker op hun kamer?

'Moet je nou toch eens horen, de ramen rinkelen er van,' verzucht Jopie.

'Straks snurkt hij de pannen nog van het dak,' grinnikt Gerrit.

'Ik wed dat ze het aan de andere kant van het Posthuis kunnen horen,' zegt Jan.

Dan zijn de jongens weer een poosje stil. Maar niemand van hen kan in slaap komen, want het gesnurk houdt maar aan. Het klinkt overal doorheen, zelfs als ze diep onder de dekens kruipen.

'Lieve help,' zegt Leo tenslotte. 'Dit is toch te gek! Meesters vrouw zal blij zijn, dat ze een paar dagen van hem af is.'

'Maar wij zitten met de gebakken peren,' zegt Gerrit somber.

'Weet je wat,' zegt Jopie. 'Laten we maar wat moppen gaan vertellen.'

'Joh, je bent niet wijs,' moppert Jan. 'Weet je wel, hoe laat het is?' 'Nou?'

'Twee uur in de nacht.'

Jopie grinnikt.

'Ik heb nog nooit eerder moppen verteld om twee uur in de nacht. Het lijkt me best leuk.'

'Misschien worden we er wel slaperig door,' zegt Leo. 'Praat me maar in slaap, Jopie, want je hebt me tenslotte ook wakker gemaakt.'

'Goed, goed, ik zal mijn best doen,' belooft Jopie. 'Ken je die van Sam als verkoper?'

'Nee,' roepen de drie anderen in koor.

En Jopie begint te vertellen, de ene mop na de andere. De jongens staan er versteld van, dat Jopie zo veel moppen kent. Soms liggen ze in bed te schudden van het lachen. Van slapen komt zodoende niet veel.

Maar tenslotte is Jopie toch uitverteld.

'Het gesnurk is nog niet opgehouden,' zucht Leo.

'Zal ik eens op de muur kloppen?' vraagt Jopie. 'Dat helpt vast wel.'

'Nee joh,' schrikt Leo. 'Niet doen, dan krijg je herrie.'

'Maar ik wil nu wel eens slapen.'

'Als je er dan eens mee begon om je mond te houden,' zegt Jan. 'Je doet anders niets anders dan kletsen.'

'Je bent een zeurpiet,' zegt Jopie. 'Een huilebalk.'

'Weet je wat jij moest doen?' vraagt Jan.

'Nou?' vraagt Jopie argwanend.

'Een konijnenhol opzoeken in de duinen en daarin gaan slapen.'

Leo en Gerrit grinniken en Jopie zegt niets meer. Maar slapen doen ze nog niet.

Tien minuten later laat Jopie zich weer naar beneden zakken.

'Wat doe je nou weer?' vraagt Leo, die het direct merkt.

'Ssst!' fluistert Jopie. 'Ik wil de meester verrassen. Hij houdt maar niet op met snurken, ik wil proberen hem stil te krijgen.'

'Maar hoe wil je dat dan doen?' vraagt Leo verwonderd.

'Ik ga hem in zijn neus knijpen,' fluistert Jopie.

De jongens liggen te hikken van het lachen, zo'n pret hebben ze. Jopie dacht eerst, dat Leo alleen nog maar wakker was. Maar nu merkt hij meteen, dat ze allemaal nog wakker zijn. Maar enfin, als ze zich maar stil houden. Ze zijn allemaal nog klaar wakker. Dat is het een bewijs, dat ze last hebben van het gesnurk.

Heel zachtjes opent Jopie de deur en sluipt de gang op. Jan en Gerrit hangen helemaal uit hun bed om maar niets te hoeven missen. Maar ze kunnen maar een gedeelte van de gang zien. Leo zit achter de deur en ziet helemaal niets.

Gerrit houdt het niet langer uit in bed, hij wil zien hoe het afloopt. Hij komt zijn bed uit en dan gaat Leo ook. Jan durft niet zo goed, die blijft voor de zekerheid maar in bed.

Ze zijn net op tijd om Jopie bij de meesters naar binnen te zien gaan. Maar hij is er nog maar net of hij komt al terug rennen. Leo en Gerrit kunnen nauwelijks een botsing vermijden, zo snel gaat het. In een oogwenk zijn ze weer binnen en duiken onder de dekens. Jan duwt snel de deur, die in de gauwigheid niet goed gesloten werd, dicht.

De jongens zijn alle vier diep onder de dekens gedoken. Ze horen Jopie onder de dekens lachen. Ze doen vreselijk veel moeite om hun lachen in te houden. Maar wie kan zich nu goedhouden als er zulke dwaze dingen gebeuren? En dan dat gelach van Jopie, dat werkt immers aanstekelijk!

Elk ogenblik verwachten ze, dat de deur open zal vliegen. Dan zal een woedende meester naar binnen komen rennen. Niemand durft Jopie te vragen hoe het precies gegaan is. Stel je voor dat ze door de meester gesnapt worden! Maar ze merken wel, dat het gesnurk afgelopen is.

Na een paar minuten durft Jopie eindelijk weer eens iets te zeggen. 'Hé jongens,' fluistert hij. 'Hebben jullie gemerkt, dat meester niet meer snurkt?'

'Nou, en of!' grinnikt Leo. 'Nu is het eindelijk rustig.'

'Wie was het en wat heb je gedaan?' vraagt Gerrit.

'Het was meester Van der Veer. Ik heb hem flink hard in zijn neus geknepen. En toen werd hij meteen wakker.'

'Heeft hij je dan niet gezien?' vraagt Jan verschrikt.

'Nee hoor, dat is onmogelijk,' glundert Jopie. 'Ik ben er onmiddellijk vandoor gegaan.'

Het gesprek is fluisterend gevoerd, want de wanden zijn maar dun. Maar waarschijnlijk hebben ze het in de kamer van de meesters niet gehoord. Nu kunnen ze eindelijk gaan slapen. Als meester maar niet opnieuw begint! Maar voordat het zover is, zijn ze al in slaap gevallen.

4. 's Morgens vroeg

De volgende morgen zijn ze al vroeg wakker, ondanks dat ze zo kort geslapen hebben. Dat komt, doordat er jongens uit de ramen hangen te gillen en schreeuwen. Het duurt dan ook niet lang, of meester Bakker komt er op af. Boos stapt hij de kamer van de druktemakers binnen.

'Zijn jullie nu helemaal van lotje getikt?' moppert hij. 'Voor zevenen mag je geen kik geven, dat zijn de huisregels. En wee je gebeente als je nog een keertje uit het raam hangt. Het is nog maar zes uur en het personeel wil ook nog wel slapen.'

De jongens kruipen braaf weer onder de dekens, maar van slapen komt niets meer. Leo hoort hen praten en ze zitten wel twee kamers verder. Nou ja, dan moeten ze het zelf maar weten. Als meester straks terug komt, krijgen ze de wind van voren. Misschien hebben ze dan wel een keertje extra corvee. En wie wil er nou graag een afwas doen van zevenenvijftig personen?

Leo dommelt al gauw weer in. Hij is vannacht slaap tekort gekomen en dat merkt hij nu drommels goed. De andere jongens bij hem op kamer zeggen ook niets, zelfs Jopie niet.

Maar om zeven uur begint de drukte pas goed. Dan zijn er heel wat kinderen, die het in bed niet uit kunnen houden. Ze worden, zodra ze zich op de gang vertonen, naar buiten gestuurd.

'Opgemarcheerd,' zegt meester Van der Veer. 'Niet iedereen houdt er van om om zeven uur gewekt te worden. Je blijft buiten tot het fluitje gaat voor het ontbijt.'

Hij heeft nog maar net zijn hielen gelicht, of daar komt Simon aan-sluipen. Hij heeft wijselijk gewacht, tot de meester verdwenen is. Heel zachtjes loopt hij naar de kamer van Jopie en gaat naar binnen.

Jopie slaapt nog heerlijk, maar daar maakt Simon gauw een eind aan. Hij pakt een washandje, maakt het kletsnat en knijpt het boven Jopie's hoofd uit. Jopie schiet overeind.

'Hé, wat moet dat, wie doet dat?'

Dan ziet hij Simon staan, met een grijnslach op zijn gezicht.

'Opstaan,' commandeert Simon. 't Is de hoogste tijd.'

'Loop naar de pomp!' zegt Jopie nijdig. 'Ik heb helemaal geen zin om nu al op te staan.'

Maar door al die drukte zijn Gerrit, Jan en Leo ook wakker geworden. Die beginnen natuurlijk danig te mopperen. Ze dreigen zelfs om Simon met zijn hoofd onder de kraan te houden.

'En wie moet je daarbij helpen?' smaalt Simon.

Hij is niet gauw bang, want hij is de sterkste jongen van de klas. Maar deze keer kan hij toch maar zo gauw mogelijk verdwijnen. Tegen vier jongens kan hij niet op, dat is wel duidelijk.

Toevallig komt net meester langs en dan hoort hij, dat er onenigheid is. Hij opent de deur en ziet Simon staan.

'Wat doe jij hier?' vraagt hij.

'O, gewoon even kijken,' zegt Simon onverschillig.

'Hij maakte ons allemaal wakker,' moppert Jan.

'O, zit dat zo,' zegt meester. 'Ik heb jullie nog zo gewaarschuwd. Je wilt zeker graag een keertje extra afwassen.'

'O nee,' schrikt Simon. 'Dat kan ik niet eens.'

'Dan moet je er maar wat extra oefening in hebben,' zegt meester.

'Vinden jullie ook niet, jongens?'

'Ja, ja!' roepen ze allemaal. Zelfs Jopie roept mee, want hij vindt Simons manier van wekken helemaal niet aardig.

Gelukkig meent meester het niet zo erg. Hij stuurt Simon meteen naar buiten. En Simon is al lang blij, dat het met een sisser afloopt.

Het is geen wonder dat ze vanmorgen zo slaperig zijn. Gisteravond zijn ze laat in slaap gevallen en vannacht zijn ze wakker geweest. En wie kan daar nu fris bij zijn? Leo, Gerrit, Jopie en Jan in ieder geval niet.

Als meester weg is, kruipen ze weer heerlijk in hun warme holletje. Jopie keert zijn natte kussen om, dan heeft hij er geen last van.

Maar om kwart voor acht wordt Leo ineens wakker. Hij kijkt op zijn horloge en dan schrikt hij niet weinig. Hij springt meteen uit zijn bed. Als hij niet opschiet komt hij nog te laat ook voor het ontbijt. Om acht uur gaat immers het fluitje. Hij wast zich luidruchtig, zodat ze andere drie vanzelf wakker worden.

'Opstaan,' zegt Leo. 'Het is al kwart voor acht geweest. Straks zijn jullie te laat.'

Gerrit komt met een zucht overeind en slaat het dek terug. Dan

trekt hij zijn sokken aan.

Maar nu wordt het wel even dringen bij de wasbak. Er is maar één wasbak en ze moeten zich er allemaal bij wassen. Ze zullen op elkaar moeten wachten.

Leo is mooi op tijd. Hij gaat naar buiten, terwijl de anderen zich klaarmaken. Het is een prachtige dag. Het wordt vast warm. Vlieland is toch maar een geweldig eiland!

De meeste kinderen zijn al buiten. In de eetzaal is een groep meisjes bezig de ontbijttafels in orde te maken. Daar horen Loes en Annelies deze keer ook bij. Sommige meisjes waren nog maar net uit bed, toen juf Drewis hen kwam halen. Toch zijn ze op tijd klaar. 's Morgens is het klaarmaken van de tafel lang niet zo veel werk als 's avonds.

Meester Van der Veer komt even kijken. Hij kijkt op zijn horloge. 'Acht uur, het is tijd. Ga maar naar buiten, meisjes, dan ga ik fluiten.'

Even later snerpt het fluitje en dan komen de kinderen van alle kanten aanhollen. Gerrit, Jopie en Jan zijn nog op hun kamer. Jopie staat net zijn schoenen aan te trekken. Hij wordt zo zenuwachtig van het fluitje, dat hij meteen alles fout doet. Hij steekt zijn rechtervoet in zijn linkerschoen. En hij trekt zijn trui achterstevoren aan.

'Maak voort,' zegt Gerrit. 'Straks zijn we te laat.'

Hij rent de gang op, door het zijgangetje en dan naar buiten. Even later komen Jopie en Jan aanrennen. Ze zijn net op tijd!

Karin en Jannie kunnen het vanmorgen niet al te goed vinden met juf. Ze zijn toch zo verschrikkelijk kieskeurig. Karin wil alleen maar hagelslag op haar boterham en Jannie weigert bruinbrood te eten. De schaal met witbrood is al gauw leeg, maar er is nog genoeg bruinbrood.

'Wat denk je,' zegt juf Drewis, 'dat we het bruinbrood aan de konijnen gaan voeren? Als het zo doorgaat, is vandaag al het witbrood op.'

'Dan koopt u toch nieuw,' zegt Karin.

'En wie zal dat betalen?' vraagt juf. 'Jij misschien?'

Karin zwijgt. In gedachten beraamt zij al een plannetje om de hagelslag te pakken te krijgen. Ze moest van juf ook worst en kaas op

haar boterham. Anders bleef er geen hagelslag over voor de andere kinderen.

Karin en Jannie krijgen hun zin niet. Juf houdt hen nu extra goed in de gaten. Karin wil niet verder eten en Jannie neemt met een zucht een plakje boterhamworst. Iedereen krijgt vanmorgen zodoende de kans hagelslag op zijn boterham te doen. Maar ze moeten nog zuinig zijn ook. Het gaat wel erg hard.

5. Vogeltjes kijken

'Wie heeft er zin om vogels te gaan bekijken?' vraagt meester De Jong, als de kinderen buiten aan het spelen zijn.

'Wat is daar nou aan,' zegt Simon. 'Die stomme vogels, daar vind ik niks aan.'

'Hu, stomme vogels!' roept Leo. 'Je weet er niets van af, jongetje, dat is het. Maar ik wil best mee.'

'Ik ook,' zegt Jopie.

'Hè?' vraagt Simon verbluft. 'Ga jij mee?'

'Waarom niet? Ik vind het best leuk.'

'En dan laat je mij in de steek? We zijn nu juist zo leuk aan het spelen met die autobanden.'

'Daar kunnen we later wel weer mee spelen. Ik wil mee.'

Intussen zijn er nog een paar andere kinderen gekomen, die wel mee willen. Leo's broertje Henk en zijn klasgenoot Martin sluiten zich ook bij hen aan. Tenslotte zijn ze met hun zessen als kinderen. Simon besluit op het laatste nippertje toch maar mee te gaan. Meester Van der Veer gaat ook mee.

Ze lopen de weg op en even later slaan ze linksaf, een dijk op. Die voert hen naar zee. Aan weerszijden van de dijk ligt moerassig land en het wemelt er van vogels. Veel wordt er niet gepraat, anders zouden ze de vogels maar opschrikken.

'Kijk, een konijn,' wijst Jopie.

Maar terwijl hij de anderen er opmerkzaam op maakt, vlucht het diertje al weg.

'Zie je die vogel daar, met die rode snavel?' vraagt meester Van der Veer. 'Daar links.'

'Wat is dat voor een vogel?' vraagt Simon.

'Ben je dat nu al weer vergeten?' vraagt meester De Jong verwijtend. 'Voordat we naar Vlieland gingen heb ik het nog over verschillende vogels gehad.'

'Dat kan ik niet allemaal onthouden, hoor,' zegt Simon. 'Die vogels lijken ook allemaal op elkaar.'

Het blijkt een scholekster te zijn. Hij is zwart-wit en heeft een rode snavel en poten. Eenden zien ze ook heel veel.

'Weet je, dat scholeksters heel pientere vogels zijn?' vraagt meester. 'Als ze een vijand zien naderen lokken ze hem weg. Een eindje verder gaan ze dan zitten, net alsof ze aan het broeden zijn. Dat noemen ze schijnbroeden. Als iemand denkt de eieren te kunnen rapen, komt hij bedrogen uit.'

'Goed dat ik het weet,' zegt Leo. 'Hij zal mij niet bij de neus nemen.' De anderen lachen. Leo zal het wel even redden!

'Haal maar een paar eieren,' spot Gerrit en wijst naar weerszijden van de weg. 'Nesten zat.'

'Maar daar is mij te veel water,' zegt Leo. 'Mij niet gezien.'

Dan horen ze ineens: 'Koekoek! Koekoek!'

'Kijk, daar vliegt hij,' wijst Henk. 'Die grote bruine vogel.'

'Wat is die groot!' roept Jopie verbaasd uit. 'Ik dacht altijd, dat hij veel kleiner was.'

'Deze past niet in jullie koekoeksklok,' lacht Martin.

Jopie kijkt hem heel verbaasd aan.

'Gebruiken ze daar dan echte vogels voor?' vraagt hij verwonderd. De anderen barsten in lachen uit. Jopie heeft nu wel door, dat hij mooi in de maling is genomen.

De koekoek is op een paaltje gaan zitten en dan kan iedereen hem bekijken. Eigenlijk zou je nu een verrekijker moeten hebben, dan kan je hem beter zien.

'Vreemde beesten toch, die koekoeken,' zegt meester Van der Veer peinzend. 'Ze gedragen zich zo onbehoorlijk.'

Dat wekt natuurlijk de nieuwsgierigheid van de jongens op. Waarom gedragen koekoeken zich onbehoorlijk?

'Oh, maar ik weet het wel, hoor,' zegt Henk. 'Het koekoeksvrouwtje legt haar eieren in vreemde nesten. Als het jong later uitkomt, gooit hij de andere vogeltjes het nest uit.'

'Is 't heus?' vraagt Jopie verschrikt.

Meester knikt.

'Een koekoek legt haar eieren in de nesten van zangvogels,' zegt hij.

'In ieder nest maar één ei, hoor. En dan haalt ze een van de andere eieren er uit. Soms nemen die zangvogels dat gewoon niet. Dan hakken ze het vreemde ei stuk of ze verlaten het nest.'

'En wat gebeurt er dan met het nest?'

'Dan komen de eieren niet uit. Maar in de meeste gevallen blijft het koekoeksei rustig liggen. Dan wordt het koekoeksjong samen met zijn pleegbroertjes en zusjes geboren. Het koekoeksjong is veel groter en sterker dan de zangvogeltjes. Binnen de kortst mogelijke tijd heeft hij ze het nest uitgewerkt.'

'Wat gemeen,' zegt Jopie. 'Als ik een vogel was...'

'Jij bènt ook een vreemde vogel,' lacht Martin.

Jopie geeft hem nijdig een duw tegen zijn schouder. Die Martin wil hem steeds maar op de kast hebben. Hij neemt zich voor om Martin ook eens te grazen te nemen.

'Die pleegouders hebben het maar druk met dat koekoeksjong,' gaat meester verder. 'Hij is zo hongerig als een wolf. En hij is haast niet te verzadigen. Hij is zelfs veel groter dan zijn pleegouders.'

De koekoek vliegt op als ze dichterbij komen. Terwijl hij terug vliegt naar het bos, horen ze hem steeds roepen: 'Koekoek! Koekoek!'

Het klinkt mooi, ook met al die andere vogelgeluiden om hen heen. Er is zo veel te zien.

Simon holt achter een konijn aan, maar het beest is hem te vlug af. Plotseling is hij ergens verdwenen. Hoe Simon ook zoekt, hij kan het diertje nergens terug vinden. Hij snapt er niets van.

'Je moet hem een beetje zout op zijn staart leggen,' raadt meester De Jong hem aan. 'Dan heb je hem zo.'

'Als ik eerst maar zo ver was,' zucht Simon. 'Die beesten zijn zo

akelig vlug.'

Jopie kijkt met een schuin oogje naar de meester. Die houdt hen natuurlijk weer mooi voor de gek. Hij vertrouwt hem in ieder geval niet. Meester De Jong heeft hem op 1 april weggestuurd voor een plintenladder. En meester Van der Veer deed ook nog net, alsof zijn neus bloedde. Die stuurde hem rustig door naar meester Bakker. Toen hij daar kwam met zijn boodschap, lachte meester Bakker ook al zo geheimzinnig. Toen vertrouwde hij het al niet helemaal. Maar toch was hij nog naar meester Visser gegaan van de derde klas. Die begon te lachen en toen had hij het door. Anders was hij ook nog naar de tweede en eerste klas gegaan. Maar Jopie was ook niet van gisteren. Toen hij terug kwam in de klas, had hij met een stalen gezicht gezegd: 'Meester Van der Veer vraagt, of u even bij hem wilt komen.'

Meester De Jong was er ook nog ingetrapt, hij ging naar de hoofdmeester toe. En die wist natuurlijk van niets. Een paar kinderen zaten te grinniken, die hadden wel door dat Jopie beetgenomen was. Maar ze hadden hun mond gehouden. En toen Jopie de klas weer binnenkwam, was hij zo vlug met zijn verzoek. De kinderen hadden niet eens tijd gehad om te lachen. Zodra meester De Jong terugkwam in de klas, riep Jopie luid: '1 april!' Wat hadden ze een plezier gehad!

Meester kijkt op zijn horloge.

'We moeten terug, jongens,' zegt hij. 'We hebben vanmorgen nog een spel en de afwas zal nu wel gedaan zijn.'

'Gaan we nu al weer?' vraagt Simon spijtig.

'En ik dacht nog wel, dat je eerst niet mee wilde,' zegt meester verbaasd. 'Jij bent me er toch eentje, hoor!'

Ze lopen terug over de dijk. En dan blijken ze nog tijd over te hebben ook. Want de meisjes in de eetzaal zijn nog niet klaar.

6. Een spelletje

'Waar zijn jullie al die tijd geweest?' vraagt Loes, als ze de jongens ziet komen. Ze heeft haar beide broers al die tijd gemist. Dat vond ze wel wat angstig. Spelen doe je als meisje natuurlijk niet zo veel met jongens. Maar het kan geen kwaad om je broers wat in de gaten te houden.

'We hebben vogels bekeken,' zegt Leo, niet zonder trots. 'Leuk zeg.' Loes trekt een pruillip.

'En wij moesten afwassen.'

'Maar dat hebben wij gisteren al gedaan. Wees blij dat je het nu moest. Vanavond is er veel meer af te wassen.'

'Maar we hebben dat van die vogels gemist,' zegt Annelies.

'Volgend jaar komen jullie terug,' troost Henk. 'Ik ben hier ook al voor de tweede keer.'

Annelies steekt haar tong uit. Ze heeft helemaal geen zin om een heel jaar te wachten. Wie weet gaan de meesters morgen na het ontbijt wel weer.

Er wordt gefloten. De meesters en juffen zijn zeker klaar voor het spel. Wat zou het deze keer worden?

Ze moeten op de grond gaan zitten en dan krijgen ze allemaal een nummer. Het is òf nummer 1, òf nummer 2. Leo schuift gauw een plaats op, zodat er iemand tussen hem en Gerrit inzit. Als hij dat niet deed, zouden Gerrit en hij een verschillend nummer krijgen. En dan komen ze in een verschillende groep terecht. Dat kan hij op deze manier mooi voorkomen.

Het is precies zoals hij gedacht heeft. De nummers 1 moeten naar meester De Jong toegaan. De kinderen met de nummers 2 moeten naar meester Van der Veer.

Meester Van der Veer legt het spel uit.

'De kinderen, die bij mij staan, zijn de vossen,' zegt hij. 'De kinderen, die bij meester De Jong staan, zijn de jagers.'

'Hoi, hoi!' roepen een heleboel kinderen al.

Maar meester is nog lang niet uitgesproken. Ze moeten zo meteen naar het Bomenland, het bos dat dicht bij het Posthuis ligt. De

jagers zullen zich ergens middenin het bos schuil houden. De vossen moeten proberen de andere kant van het bos te bereiken. Waar de jagers zich verborgen houden, weten ze natuurlijk niet. De jagers moeten, als teken van herkenning, een groen hoedje dragen. Dat hebben ze een poosje geleden van karton gemaakt op de handenarbeidles. Het wordt met een touwtje onderaan hun kin vastgemaakt.

'Maar hoe moeten de vossen geschoten worden?' vraagt Loes.

'Gooi maar met denneappels,' roept Leo. 'Dan is het net echt.'

'Geen sprake van,' zegt meester. 'Dat wordt mij te gevaarlijk. Nee, ik heb iets veel leukers bedacht. Ik heb hier allemaal rode linten, die de vossen om hun bovenarm moeten vastmaken. Kijk, zo.'

Hij doet het bij een van de kinderen voor.

'Zodra de jagers een vos in het oog krijgen, rennen ze er op af. Als ze het lint te pakken krijgen, mag de vos niet meer weglopen. Dan is hij "geschoten". De jager, die de meeste vossen geschoten heeft, is winnaar.'

'Krijgt die ook een prijs?' vraagt Jopie.

'Jazeker,' zegt meester.

'Hoera!' gilt Jopie, want hij hoort bij de jagers. De andere jagers schreeuwen al even hard, die vinden het best leuk.

Loes, Annelies, Leo en Gerrit horen bij de vossen, maar Henk is jager geworden.

'Ik laat me niet vangen, hoor,' pocht Leo. 'Die jagers krijgen mij niet in handen.'

'Ik pak je wel,' zegt Jopie. 'Ik pak ze allemaal.'

Leo lacht hem uit. Hij zal zich heus niet door Jopie laten vangen. Misschien kan hij wel ongezien langs de bosrand langs de jagers sluipen.

Met meester Van der Veer lopen de vossen dwars door het bos. De andere kinderen blijven bij meester De Jong achter. De vossen moeten eerst uit het gezicht zijn. Ze mogen natuurlijk niet weten, waar de jagers zich verstoppen. Loes griezelt al bij de gedachte, dat de jagers haar straks achterna zullen zitten.

'We moeten het heel zachtjes doen,' zegt Annelies. 'Anders horen de jagers ons en dan pakken ze ons zo maar.'

'Als de jongens maar niet zo wild zijn,' zegt Loes bezorgd.

'Ach meid,' zegt Annelies. 'Het zijn niet alleen jongens, er zijn ook

meisjes onder de jagers. Je moet niet bang zijn, hoor. Als iemand mij pakken wil, duw ik hem gewoon hem opzij.'

'Maar Simon duw je maar niet zo opzij, die is zo sterk.'

'Hooft Simon dan ook bij de jagers?'

'Dat zal wel. Hij is immers altijd bij Jopie en Jopie is jager.'

'Toch hooft hij bij de vossen,' merkt Annelies op. 'Kijk maar, daar loopt hij.'

Ja, Annelies heeft warempel ook nog gelijk. Een eind voor hen uit loopt Simon. Die heeft blijkbaar niet hetzelfde nummer gekregen als Jopie.

Aan het eind van het bos geeft meester Van der Veer hun een lint. Ze moeten elkaar helpen om het om de rechterbovenarm te binden. Er moet een lus in, die je zo los kunt trekken.

'En niet uit het bos gaan,' waarschuwt meester. 'Anders kunnen ze je wel achtervolgen tot aan het strand.'

Hij wacht nog een poosje. De jagers moeten eerst een schuilplaats in het bos gevonden hebben. Intussen moeten ze op de grond gaan zitten, want meester moet weer aftellen. Hij nummert hen af tot vier. Voordat Leo het weet is hij nummer 3 en Gerrit nummer 4. Hij heeft deze keer niet goed opgelet.

'Alle nummers 1 gaan nu weg,' zegt meester. 'Doe het stilletjes, want de jagers komen natuurlijk op lawaai af.'

Dan vertrekt de eerste groep.

Een paar minuten later gaat de tweede groep weg. Daar horen Loes en Annelies ook bij.

'Nu zijn we toch weer lekker bij elkaar,' zegt Annelies tevreden.

'Maar kijk uit, hoor. Als er een jager op ons afkomt, duwen we hem samen in een sloot.'

'Er zijn hier geen sloten,' zegt Loes. 'En als die er waren, mocht je het ook niet doen.'

't Was maar een grapje,' zegt Annelies. 'Maar als er één op ons afkomt, gooien we hem op de grond.'

'Je moet niet zo kletsen,' zegt Simon, die ook bij hun groep hooft. 'Je verraadt ons allemaal.'

De meisjes houden maar gauw hun mond. Met Simon kun je beter geen ruzie krijgen. Maar heeft meester eigenlijk wel gezegd, dat ze

in de groep moesten blijven? Ze mogen toch ook wel op eigen houtje door het bos lopen? Dat is toch niet verboden?

De jongens, die bij de groep horen, lopen vlugger dan de meisjes. Ze bekommeren zich er ook niet verder om. Het blijft trouwens wel erg lang stil. Het lijkt wel, of er helemaal geen jagers in het bos verborgen zitten.

Maar daarin hebben ze zich dan toch lelijk vergist. In de verte klinkt geschreeuw. Dat is natuurlijk de eerste groep, die aangevallen wordt. Ze kunnen zich er nu maar beter op voorbereiden!

'Ze zitten daar vast ergens achter die hut,' fluistert Loes zenuwachtig. 'Daar moeten we zo meteen langs.'

'We kunnen ook om die hut heensluipen,' zegt Annelies. 'Maar dan moeten we van het pad af.'

Ze weten nog niet wat ze moeten doen. Het is allemaal zo geheimzinnig. Achter ieder duin kan een jager op de loer liggen.

Ze zijn nu met zijn vieren overgebleven. De drie jongens uit hun groep zijn al vooruit gelopen. Eigenlijk is hun dat wel welkom, want dan worden de jongens het eerst aangevallen. Dan weten zij meteen, waar zij heen moeten vluchten.

Even later is het al zover. Onverwachts komen er een paar jongens en meisjes te voorschijn, met groene jagershoedjes op. Ze stormen op de drie jongens af en die schrikken zich natuurlijk een hoedje. Jopie is er ook bij. Hij vliegt meteen op Simon af. Simon ziet hem wel komen, maar hij is zich van geen gevaar bewust. Hij denkt zeker, dat zijn eigen vriendje hem niet zal pakken. Maar dat gaat wel even anders. Jopie heeft Simons lint zo maar te pakken.

'Je bent mijn gevangene,' roept hij triomfantelijk.

Simon zet grote ogen op.

'Ben je nou helemaal? Je gaat je eigen vriend toch niet pakken?'

'Waarom niet? Jij bent een vos en ik ben de jager. Kom mee, je bent er bij.'

Simon is boos. Daar had hij helemaal niet op gerekend.

De beide andere vossen hebben gauw het pad verlaten. Ze rennen met grote sprongen tussen de bomen door. Ze laten zich niet zo gemakkelijk vangen. De vier meisjes, waaronder Annelies en Loes, hebben het ook op een rennen gezet. Ze vluchten van het bospad af, tussen de bomen door.

Maar dan komen ook daar ineens de jagers. Ze moeten terug. Het wordt een heen en weer rennen en twee meisjes zijn al gauw gepakt. Op een gegeven moment mist Loes Annelies. Het is rustiger om haar heen geworden en dan kan ze een ogenblik rusten. Foei toch, was dat even rennen!

Waar zou Annelies toch zijn? Zou ze soms al gepakt zijn?

Hoor, daar klinkt al weer geschreeuw. Dat zal de derde groep zijn. Gelukkig dat ze hier veilig is.

Dan ineens hoort ze gekraak van takken achter zich. Een groen jagershoedje verschijnt. Wel verdraaid, zitten ze hier ook al?

Loes springt overeind en gaat er vandoor. De jager geeft het al gauw op en Loes kan het weer kalmer aandoen. Maar ze weet nu, dat ze beter uit moet kijken. Anders bereikt ze nooit heelhuids de andere kant van het bos.

Er komen meer vossen aan, die niet gepakt zijn. Tenslotte zijn ze met zijn vijven. Er zijn er van alle groepen bij. Gerrit is er ook en die vertelt trots, dat hij Jopie beentje gelicht heeft. Dat is natuurlijk niet zo mooi van Gerrit!

Ze zijn nu bijna aan het eind van het bos. Ze denken nu wel veilig te zijn en praten luid. Maar o wee, ineens komen er nog meer jagers te voorschijn. De vossen stuiven weer alle kanten uit, maar Gerrit wordt toch nog gepakt. Beentje lichten was er deze keer niet bij, daarvoor ging het vlug.

Met de drie anderen rent Loes naar de rand van het bos. Daar wacht meester De Jong op hen. Er zijn maar drie vossen bij hem en dan wordt het samen dus zeven.

'Zo weinig?' vraagt Loes zich verbaasd af. 'Laten ze zich zo gemakkelijk vangen?'

Meester lacht.

'Je bent een geluksvogel,' zegt hij. 'Tot nu toe zijn er niet veel doorgekomen. Maar we zijn nog niet aan het eind van het spel.'

Loes gaat lekker languit in het zonnetje liggen. Heerlijk, nu kan ze een hele poos uitrusten! Jammer dat Annelies het niet gehaald heeft.

Een poosje later komen er weer een paar vossen aan. Tenslotte gaat het fluitje van de hoofdmeester ten teken dat het spel afgelopen is. Dan zijn er twaalf vossen heelhuids overgekomen: zes meisjes en zes jongens. Leo is er niet bij. Loes hoort later, dat hij gepakt is door... zijn eigen broertje Henk!

'Jopie wilde mij pakken en toen ik weg wilde rennen, liep ik zo tegen Henk op,' zegt Leo spijtig. 'Hij pakte me ook nog.'

'Wat had je dan gedacht?' lacht Henk. 'Dat ik je zou laten lopen, omdat je toevallig mijn broertje bent?'

Simon kijkt ook al verongelijkt. Hij is boos op Jopie, omdat die hem gepakt heeft. En dat, terwijl hij het helemaal niet verwacht had.

'Waarom gaan we het niet nog een keer doen, meester?' vraagt Simon. 'Ik wil ook wel eens jager zijn. En ik wil ook wel een prijs winnen.'

'Hé ja, laten we dat doen, meester,' vallen de andere vossen bij.

'En dan komt er niemand door!' roept Simon overmoedig.

'Nou, vooruit dan maar,' lacht meester. 'Maar wie heeft de meeste vossen gepakt?'

'Ik,' zegt Henk glunderend. 'Ik had er zes.'

'Is dat nou zo veel?' vraagt Simon zich af.

'Joh,' roept Henk. 'Er waren zes en twintig vossen en vijf en twintig jagers. Voordat je een vos gepakt hebt, heeft een ander het al gedaan. Probeer jij er maar eens zes te vangen.'

'Oh, ik vang er meer,' belooft Simon. 'En dan heb ik de eerste prijs.'

'Wees daar nou maar niet zo zeker van,' zegt Henk.

Maar in zijn hart is hij er niet zo gerust op.

Het spel wordt opnieuw gespeeld en deze keer zijn de vossen de jagers. Simon heeft geen groot woord gehad, hij doet enorm zijn best! Hij is niet alleen sterk, hij is ook vreselijk vlug. Wat kan die jongen verschrikkelijk hard lopen! De een na de andere vos wordt door hem in zijn kraag gepakt. Zelfs Henk wordt door Simon gepakt en eigenlijk kan Henk dat niet hebben. Tot zijn teleurstelling ziet hij al gauw, dat Simon meer vossen vangt dan hij. Het scheelt maar één, maar dat is dan ook één te veel. Simon is daarmee de prijswinnaar geworden. Als ze in het Posthuis terug zijn, krijgt hij een prachtige pen. En dat is beslist de moeite waard!

7. Nog meer spelletjes

Die middag is er weer een spel in het bos. Het heet 'Levend Ganzenbord'. Er zijn net als vanmorgen, groepen en elke groep heeft een grote houten dobbelsteen. Daar moet mee gegooid worden. Dan moeten de groepen zich van het ene nummer naar het andere begeven. Die nummers staan op kaartjes, die aan de bomen hangen. Achterop een kaartje staat, wat ze moeten doen. Soms is het leuk maar een andere keer staat er iets heel vervelends op. Zo zit de groep van Leo een hele poos in de put. En er komt maar nooit een groep om hen te verlossen. Juf Drewis stuurt hen tenslotte maar verder.

Korte tijd later komt de groep van Jopie en Simon in de put. Op het kaartje staat, dat ze moeten wachten op een volgende groep. Maar dat duurt nogal even. Ze hebben danig het land. Als juf Drewis niet een oogje in het zeil hield, waren ze zo doorgelopen.

Maar eindelijk bereikt een groep dan toch het laatste nummer. Dat betekent dan meteen het einde van het spel. Ze gaan nu een eind door het bos lopen.

In het bos staat een hut en erbij liggen stapels houtblokken. De jongens en meisjes gaan er direct mee spelen. Het zijn allemaal korte stammetjes en ze bouwen er een heel fort van. De meesters en juffen laten de kinderen maar even begaan. Ze vermaken zich best. En zo lang ze geen kattenkwaad uithalen, kan er heel wat door de beugel.

Ineens vliegt er een grote bruine vogel op, vlak voor Leo's voeten. Hij schrikt er van, want hij heeft het dier helemaal niet gezien.

'Hé, een fazant!' roept Jopie, die toevallig vlak in de buurt is en het ook gezien heeft. Maar de vogel is snel verdwenen. Dan ineens ontdekt Jopie het nest, gewoon in een struik dichtbij de weg. Er zitten een heleboel blauwachtige eieren in.

'Oh, een nest!' roept hij. 'Een fazantennest!'

Daar komen natuurlijk direct heel wat kinderen op af. Simon wil al een van de eieren pakken, maar Jopie duwt zijn hand terug.

'Afblijven, daar mag je niet aankomen. Als je aan de eieren komt,

komt die fazant niet terug op het nest. En dan komen de jongen niet uit.'

Hij waakt er angstvallig voor, dat niemand aan de eieren komt. Leo helpt hem daarbij een handje. Hij was het tenslotte, die de fazant van het nest zag vliegen. De meesters en juffen komen er ook bij staan. Ze bewonderen het nest, maar aanraken doen ze het niet.

'Weet je wat, jongens,' zegt meester Van der Veer. 'Laten we maar terug gaan naar het Posthuis, dan is het hier weer rustig. Als wij bij het nest omhangen durft die fazant nooit terug te komen. Dan worden de eieren koud. En ons eten ook.'

'Is het dan nu al etenstijd?' vraagt Leo verschrikt.

'Nog niet,' zegt meester. 'Maar het duurt niet lang meer.'

Ze laten het nest verder met rust en lopen terug naar het Posthuis. Daar hebben ze nog wel tijd om te spelen, tot het etenstijd is.

'Zeg, heb jij vannacht dat gesnurk ook gehoord?' vraagt Loes tijdens het eten aan Karin, die tegenover haar zit.

'Nou, en of!' zegt Karin. 'Het was wel verschrikkelijk, hoor.'

De andere meisjes aan tafel beginnen te lachen. Er zijn verscheidenen, die het gehoord hebben. Maar ze konden er maar niet achter komen, waar het vandaan kwam.

'Deed u dat soms, juf?' vraagt Annelies.

'Ik?' vraagt juf verschrikt. 'Hoe kom je daar nu bij? Er is niemand, die over mij geklaagd heeft.'

'Nee, dat zal wel,' lacht Loes.

'Nou, maar ik heb echt niet gesnurkt, hoor,' zegt juf. 'Het is vast een van de meesters geweest.'

De meisjes kijken verbaasd. Hoe kan dat nou? De meesters slapen immers boven en zij beneden. Zou dat gesnurk dan zo erg geweest zijn?

'Ik vind, dat die meester maar in een tentje in de duinen moet slapen,' zegt Annelies. 'Dan heeft niemand last van hem.'

Loes verslikt zich bijna in een aardappel, zo moet ze lachen. Die Annelies ook met haar dwaze opmerkingen!

'Foei toch, Annelies,' zegt juf Drewis. 'Hoe kun je zo wreed zijn? Moet meester soms kou vatten?'

Zo gaat dat een hele poos door. Als ze niet moesten eten, hadden ze vast nog meer gekheid gemaakt. Maar ze zijn tenslotte voor hun

plezier op Vlieland. En ze leren er spelenderwijs ook nog heel wat bij. In de natuur leren ze veel meer over vogels dan op school. En het is nog leuker ook!

Na het eten hebben ze nog heel wat tijd. Voor het spel van vanavond moeten ze wachten tot het donker is. Maar het is nog klaarlichte dag. Pas om een uur of negen kunnen ze weg.

'Griezelig, in zo'n donker bos,' zegt Loes.

Ze denkt aan gisteravond, toen Jopie en Simon hen zo lieten schrikken.

'Ik ben niet bang, hoor,' zegt Annelies dapper. 'Waarvoor zou je trouwens bang moeten zijn? Er zijn helemaal geen wilde dieren op Vlieland.'

'Ook geen slangen?'

'Welnee, hoe kom je daar nu bij? En verdwalen kun je ook niet, want daarvoor is Vlieland veel te klein. Je loopt doodgewoon rechtdoor en dan kom je altijd bij de zee uit.'

'Als je maar rechtdoor k u n t lopen,' zegt Jannie. 'Er staan nogal wat bomen in de weg.'

'Ach, jullie zijn een stelletje bangbroeken,' zegt Annelies. 'Blijf maar bij elkaar, dan verdwaal je nooit.'

Loes is wat gerustgesteld. Annelies is altijd veel dapperder dan zij. die durft zelfs Simon wel een klap te geven en dat zegt heel wat!

Het is een prachtige avond. De zon heeft de hele dag geschenen en zelfs vanavond is het nog zoel. Ze hebben het geweldig getroffen met het weer.

De hele groep zit buiten en de hoofdmeester legt uit, wat de bedoeling is.

'Ik heb hier drie fluitjes,' zegt hij. 'En alle drie klinken ze verschillend. Luister maar.'

Hij blaast op de fluitjes en dan horen ze duidelijk het verschil.

'Ik ga, samen met meester De Jong en meester Bakker, naar het bos: Daar verstoppen wij ons,' gaat hij verder. 'Nu en dan fluiten wij en dan moeten jullie ons proberen te vinden. Als je ons gevonden hebt, krijg je een handtekening. Als je drie handtekeningen hebt, is het spel voor je afgelopen. De juffen en meester Visser zitten bij de boshut. Daar moeten jullie naar toe om je briefje met handtekeningen in te leveren.'

'Oh, dat is helemaal niet zo moeilijk.' zegt Leo. 'Dat hebben we zo voor elkaar.'

'Praatjesmaker,' zegt Annelies. 'We zullen wel eens zien wie de eerste is.'

Ze worden ingedeeld in zes groepen: drie groepen van negen en drie groepen van acht leerlingen. Loes en Annelies komen bij Simon in de groep. Dat vinden ze helemaal niet zo leuk. Gelukkig hebben ze niet alleen met Simon te maken. Als hij vervelend wordt, zijn de anderen er ook nog.

8. Verdwaald

De drie meesters gaan het bos in en vijf minuten later volgen de kinderen. Het is nog niet donker, maar in het bos is het al schemerig. Sommige kinderen hebben een zaklantaarn meegenomen. Dat is wel handig, vooral als het straks pikdonker is.

Bij de bosrand blijven ze staan. Juf van Dijk van de eerste klas gaat met de eerste groep mee. Met tussenpozen van een paar minuten starten de groepen.

Maar natuurlijk kan niet iedere groep een meester of juf bij zich hebben.

'Ik hoor een fluitje,' zegt Annelies ineens. 'We moeten veel verder het bos in.'

'Ik hoor zelfs een tweede fluitje,' zegt Loes. 'Het komt daar ook ergens uit de buurt.'

Ze beginnen sneller te lopen, want ze willen natuurlijk graag winnen. Nu en dan gaan de fluitjes en ze horen duidelijk, dat ze dichterbij komen.

Op een kruispunt blijven ze staan. Maar dan horen ze een derde fluitje. En dat komt van een heel andere kant.

'Daar!' zegt Simon. 'Daar moet hij zitten.'

Ze lopen een zijweg op. Opnieuw gaat het fluitje en Simon begint al te hollen. De anderen moeten wel mee en beginnen ook te hollen.

'Nu moet hij maar weer eens fluiten,' vindt Loes. 'We zijn er nu zo dicht in de buurt.'

Dat heeft meester blijkbaar wel gehoord, want hij fluit niet meer. Het sterkt hen in de overtuiging, dat hij dicht in de buurt is.

Simon krijgt een plannetje.

'Wachten jullie hier,' fluistert hij. 'Dan ga ik bij dat duin op. Ik geloof vast, dat hij daar ergens achter ligt.'

'Wij wachten?' protesteren de anderen. 'Wij gaan mee, hoor.'

'Maar dan moeten we van het pad af,' schrikt Loes. 'Tussen die donkere bomen door.'

'Hindert niks,' zegt Annelies dapper. 'We zijn toch bij elkaar.'

Simon loopt voorop, tussen de hoge dennebomen door. Het is nu al zo donker geworden, dat je haast niets meer ziet. Heel voorzichtig

sluipen ze naar boven. Het fluitje laat zich niet meer horen.

'Au!' horen ze ineens iemand roepen. 'Kijk uit, domoor!'

'Ha, ha!' lacht Simon. 'Daar hebben we de meester!'

Het is meester Bakker, die zich daar zo mooi boven op het duin heeft verstopt. Hij had zich zo goed verstopt, dat Simon hem niet eens zag. Hij stapte bovenop meesters hand!

'Houd je rustig,' waarschuwt meester hen. 'Als je lawaai maakt hebben de anderen mij direct in de gaten. En jullie willen toch wel winnen, nietwaar?'

'Natuurlijk,' zeggen de kinderen.

Simon heeft het stuk papier, waarop de meester zijn handtekening moet zetten. Als dat gebeurd is, gaan ze verder.

'Zullen we terug gaan naar dat andere pad?' vraagt Martin van de zesde klas. 'Daar hoorden we die andere fluitjes.'

'Sst!' fluistert Annelies geschrokken. 'Daar komt een andere groep aan. Laten we maar gauw gaan.'

Het lijkt wel alsof de groep, die ze tegenkomen, iets gemerkt heeft. Ze vragen of er soms een meester in de buurt verborgen zit.

'Dat moeten jullie zelf maar uitzoeken,' zegt Martin. 'Hoeveel handtekeningen hebben jullie al?'

'Eén.'

'Wij ook.'

Ze horen weer een fluitje. Ze zetten de pas er gauw in, op het geluid van het fluitje af. Even later horen ze het andere fluitje ook weer. Nu en dan komen ze een groep voorbij. Sommigen doen het kalm aan, anderen hollen. Overal zweven de lichtjes van de zaklantaarns door het donkere bos.

Het tweede fluitje hebben ze na enige tijd zoeken ook al gevonden. Het is meester Van der Veer, die hen al fluitend op het spoor brengt.

'Nu de derde nog!' roept Loes opgewonden. 'We hoeven er nog maar één!'

Ze luisteren goed, of ze het fluitje ook horen. Na een paar minuten horen ze het inderdaad. Dan gaan ze er maar gauw op af. Jammer dat niemand van hen een zaklantaarn bij zich heeft. Het is nu zo donker. Hollen durven ze al niet eens meer, anders zouden ze wel eens kunnen vallen.

'Daar' zegt Annelies ineens, als het fluitje weer klinkt. 'Het komt

ergens tussen die bomen vandaan.'

Maar het is zo verschrikkelijk donker tussen de bomen. Ze durven niet van het pad af te gaan. Daarom lopen ze maar een eindje verder en steeds weer horen ze het fluitje. Verder is het stil om hen heen. Het schijnt, dat alle andere groepen op andere plaatsen in het bos zitten.

Ze blijven het bospad volgen. Nu en dan blijven ze staan om naar het fluitje te luisteren. Ze komen helemaal niet dichterbij, maar ze dwalen ook niet af.

'Laten we maar terug gaan,' huivert Loes. 'Ik vind het zo akelig in het bos.'

'Maar we moeten de meester vinden,' zegt een van de jongens. 'We willen toch graag winnen?'

'Ik geloof, dat we in een cirkel lopen,' zegt Simon. 'Het lijkt allemaal zo op elkaar.'

'Als we maar niet verdwaald zijn,' schrikt Loes.

Simon antwoordt hier niet op en ook de andere jongens houden hun mond. Ze schijnen ook niet meer zo erg zeker van zichzelf te zijn. Toch horen ze steeds weer het fluitje. Dan is het een eind voor hen en dan weer een eind achter hen. Meester zit hier in de buurt en zij durven het pad niet te verlaten.

'Ik wil terug,' zegt Loes tenslotte bang. 'Ik... ik wil naar het Posthuis.'

'Maar hoe moeten we terug?' vraagt Annelies. 'We lopen maar in het rond en we komen toch niet uit het bos.'

Als antwoord begint Simon te roepen.

'Meester, meester!'

Direct daarop horen ze het fluitje.

'Hoor je nou wel,' zegt Martin. 'Hij zit daar in het bos.'

'Maar we gaan er niet naar toe, hoor,' griezelt Loes. 'Dan verdwalen we juist.'

'We zijn al verdwaald,' zucht Annelies.

Nog eens roept Simon en opnieuw klinkt het fluitje.

'Meester, we zijn verdwaald!' roept Simon.

De meester laat zijn stem niet horen, alleen maar het fluitje.

'Nou, dat is me ook wat moois,' moppert Simon. 'Waarom zegt meester nou niets?'

Hij roept en hij roept, maar meester antwoordt niet. Hij wil zeker, dat ze op het geluid van het fluitje af zullen komen. En dat durven ze nu juist niet! Loes begint te snikken. Begrijpt meester dan niet, dat ze werkelijk verdwaald zijn?

'Toe meid, niet huilen,' zegt Simon. 'Ik pas toch op jullie.'

Maar zijn stem klinkt ook al niet meer zo vast. Het huilen staat hem nader dan het lachen.

'Kom mee,' zegt hij en hij pakt Loes bij haar hand. 'Ik zal jullie wel terug brengen.'

Ze lopen weer een eind het hoespad af. Oh, wat is het toch donker. Ze kunnen geen hand voor ogen zien.

'Meester!' roept Simon wanhopig en zijn stem klinkt alsof hij zo zal beginnen te huilen. 'We zijn verdwaald! Echt meester, we zijn verdwaald!'

'Waarom komen jullie dan niet bij mij, domoren?' horen ze ineens de meester roepen.

O, wat is dat een opluchting! Daar komt de meester eindelijk op hen af!

De kinderen zijn dolblij dat meester er nu eindelijk is. O, wat hebben ze in angst gezeten.

Meester zegt: 'Ik heb toch steeds gefloten. Jullie zaten immers al die tijd in de buurt.'

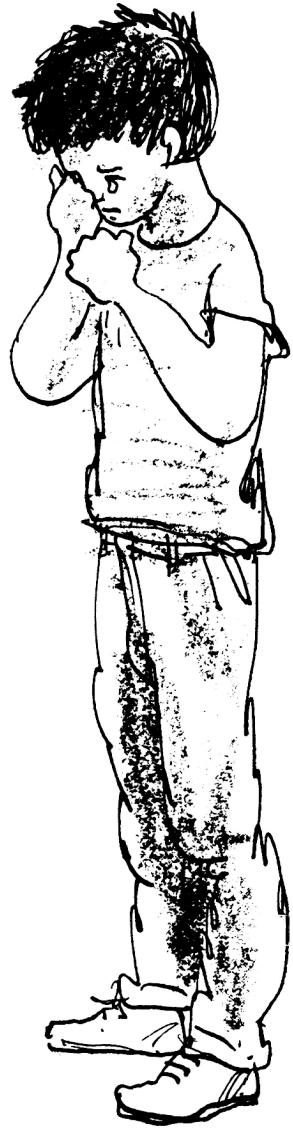
'Ja, maar we waren echt verdwaald,' snikt Simon nu. 'Echt waar, meester. We durfden niet van het pad af. Want dan waren we bang, dat we elkaar kwijt zouden raken.'

'Nou, nou,' zegt meester en nu is hij werkelijk wel een beetje geschrokken. 'Ik dacht dat jullie mij van mijn plaats wilden lokken. Daarom kwam ik niet.'

'En ik moest toch ook op de meisjes passen,' zegt Simon, nog na snikkend.

Meester glimlacht, maar dat zien de kinderen niet in het donker. Simon, die vechtersbaas, wilde de andere kinderen weer veilig thuis brengen! Hoe is het mogelijk! Ruwe bolster, blanke pit, zegt men wel.

Ze blijven allemaal dicht in de buurt van de meester. Nu zullen ze wel veilig terugkomen in het Posthuis.

Als ze een eind gelopen hebben, horen ze al stemmen. Het zijn andere kinderen. Leo is er ook bij.

'Waar hebben jullie zo lang gezeten?' vraagt hij verwonderd, als hij ziet dat Loes er bij is.

'We waren verdwaald,' zegt Loes.

Ze moet nog even iets wegslikken. En dan merkt Leo meteen, dat ze gehuild heeft.

'Hoe kunnen jullie nu verdwalen met zijn achten?' vraagt hij zich verbaasd af.

'Jij hebt gemakkelijk praten,' zegt Simon. 'Het is aardedonker in het bos, we kwamen steeds weer op dezelfde plaats uit.'

'En meester zat maar te fluiten,' zegt Annelies met een zucht.

Het hele verhaal moet nog eens uit de doeken worden gedaan. Intussen zijn ze bij het Posthuis aangekomen. Ze zijn blij, dat ze het licht zien branden. Het geeft hun zo'n heerlijk veilig gevoel.

'Je zei nog wel, dat we niet konden verdwalen,' zegt Loes tegen Annelies.

Annelies lacht.

'Ja, als we steeds maar rechtuit waren gelopen, dan waren we niet verdwaald. Maar die hospaden zijn lang niet altijd recht. Dan weet je tenslotte niet meer in welke richting je gaat.'

Simon snikt nog na van de doorgestane angst. Als beloning voor zijn moedig optreden mag hij zoveel chocolademelk drinken als hij wil. Daar bedaart hij meteen wat van. De anderen krijgen natuurlijk ook allemaal chocolademelk. Het smaakt maar wát best na zo'n angstig avontuur!

Daarna gaan ze naar bed. Het is al half elf en iedereen heeft wel zin om te gaan slapen. De meesters en juffen hoeven die avond nauwelijks bij de kamers langs. De kinderen gaan direct naar bed.

'Wat ben ik blij, dat ik mijn warme nestje lig,' zegt Loes en kruipt behaaglijk onder de dekens.

'Nou, ik ook,' zegt Annelies.

9. Aan het strand

De volgende morgen moeten ze na het ontbijt terug naar hun kamers. Er moet geveegd worden en er mag geen korreltje zand achterblijven. De meesters en juffen zullen het controleren. Eerder mag je niet van je kamer af.

Jopie heeft natuurlijk weer eens geen zin. Hij loopt al op de gang, terwijl het zo nadrukkelijk verboden is. Maar meester De Jong grijpt hem in zijn kraag. Hij duwt hem meteen een bezem in handen. Hij mag de gang vegen. Jopie protesteert natuurlijk hevig, maar het helpt niet.

'Net goed,' zegt Jan Vis. 'Hij wilde ons alleen de kamer laten doen.' Eerst halen ze de bedden af. De dekens moeten buiten uitgeklopt en daarna opgevouwen op het bed gelegd worden. Dan moeten de tassen ingepakt en buiten gezet worden. Tot slot moet de kamer een goeie beurt hebben. Als de meester of juf gecontroleerd heeft, mogen ze naar buiten. Maar dan mogen ze niet meer op hun kamer komen.

Het duurt nogal even, voordat meester komt. Er valt blijkbaar heel wat te controleren. Jopie mag, als hij de gangen heeft geveegd, terug naar zijn kamer. Pas dan kan hij zijn koffer pakken. Hij moppert danig op de meester.

'Bovendien heeft dat geveeg helemaal geen zin,' zegt hij. 'Er lopen immers steeds weer kinderen door de gangen. Straks kunnen we opnieuw beginnen.'

Tot overmaat van ramp kan hij zijn koffer ook nog niet dicht krijgen. Van pakken heeft hij helemaal geen verstand. Hij heeft zijn spulletjes er dan ook maar wat ingestopt. En toch moet alles mee. 'O jij grote domoor!' roept Jan tenslotte uit. 'Laat dat inpakken maar eens aan mij over.'

Hij gooit de hele inhoud van de koffer op het bed. En dan gebeurt het inpakken heel wat preciezer. Jopie kijkt toe. Die vindt het wel best, dat alles voor hem gedaan wordt.

Jan is net klaar als meester komt. Die is niet zo gauw tevreden. Hij kijkt onder de bedden en achter het gordijntje. Gelukkig hebben de jongens goed hun best gedaan. Er valt op hun schoonmaak niets

aan te merken. Ze kunnen naar buiten gaan.

Even later rent Jopie toch weer naar binnen. Prompt wordt hij door meester De Jong in zijn kraag gepakt.

'Wat moet jij hier nu weer?' vraagt hij. 'Jullie waren immers klaar op je kamer?'

'Ja maar,' zegt Jopie. 'Ik wilde nog even wat water drinken.'

'Mooi zo,' zegt meester. 'Drink jij je water maar, maar je krijgt meteen weer een karweitje. Ik heb je nog zo gewaarschuwd, dat je niet weer naar binnen mocht.'

Jopie is spinnijdig. Dat is de tweede keer vanmorgen, dat hij een karweitje krijgt! Maar het is zijn eigen schuld. Hij weet drommels goed, dat hij niet meer binnen mag komen.

Het duurt een hele poos voordat iedereen klaar is. Meester Van der Veer heeft beloofd, dat ze een strandwandeling zullen gaan maken. Daar hebben de meesten best zin in. Maar ze mogen eerst een poosje spelen, terwijl de meesters en juffen koffie drinken.

Sommige kinderen kopen ook wat, maar de meesten hebben al hun geld al versnoept. Leo en Gerrit hebben al minstens vier keer patat gehad. Daar tussendoor komen dan nog ijsjes, flesjes frisdrank en snoep. Ze mochten maar weinig geld meenemen, maar daar heeft lang niet iedereen zich aan gehouden.

Het koffiedrinken duurt vanmorgen niet lang. Het weer is mooi, zelfs warm. Iedereen heeft dan ook maar weinig kleren aan. Martin uit de zesde klas wil zelfs al op blote voeten naar het strand.

'Dat zou ik maar niet doen,' zegt meester Visser. 'Stel je voor, dat je ergens intrapt. Je kunt nooit weten.'

Maar Martin is eigenwijs en luistert niet naar de meester. Dan grijpt meester Van der Veer hem in de kraag. Hij stuurt hem terug om zijn schoenen te halen. Mopperend voldoet Martin aan dit bevel.

'Gaan we zwemmen, meester?' vraagt Simon. 'Ik heb mijn zwembroek bij me.'

'Nee, dat wordt mij te gevaarlijk,' zegt meester. 'Hoe kunnen wij nu toezicht houden op zo veel kinderen?'

'O, maar ik ben heel voorzichtig,' zegt Simon.

'Toch gaan jullie niet zwemmen,' zegt meester. 'Je doet dat maar als je ouders er bij zijn.'

'Maar we gaan niet met vakantie naar Vlieland,' zegt Simon spijtig.
'Mijn vader houdt niet van de zee, hij wil naar Duitsland.'
'O, maar dat is ook mooi,' zegt Gerrit, die daar wel eens geweest is.
'En daar kun je ook wel zwemmen,'
En dan komen de verhalen over de vakanties los. Iedereen vertelt iedereen, waar ze met vakantie naar toe gaan. Maar er zijn ook kinderen bij, die helemaal niet met vakantie gaan. Die ouders hebben het blijkbaar niet zo breed of er is een andere reden.

'Zullen we eens zien wie het eerst bovenaan het duin is?' vraagt meester.
Dat hoeft hij geen tweede keer te zeggen. In een mum van tijd rent iedereen bij het hoge duin op. Maar het pad is niet breed genoeg voor alle kinderen. Een zesdeklasser wint de race.
Als ze bovenop het duin staan, zien ze de zee voor zich liggen. Prachtig lijkt dat, die alsmaar aanrollende golven en de witschuimende branding. Uitgelaten rennen de kinderen naar beneden, het strand op.
'We kunnen wel een groot vuur maken!' roept Leo. 'Kijk eens, wat ligt er veel hout!'
Hij begint al te slepen en de anderen helpen hem mee. De meesters en juffen hebben niets in de gaten. Maar na een poosje komt Leo bij hun meester. Hij vraagt: 'Meester, hebt u ook lucifers?'
'Wat moet jij met lucifers?' vraagt meester verbaasd.
'We hebben hout bij elkaar gezocht,' zegt Leo. 'We willen een kampvuur maken.'
Meester schudt zijn hoofd.
'Nee Leo, dat is uitdrukkelijk verboden. Als je een kampvuur wilt maken, moet je daarvoor toestemming hebben. En dan is het nog de vraag, of je die krijgt.'
'Waar is dat nou voor nodig?' vraagt Leo zich af. 'Het kan hier toch helemaal geen kwaad?'
'Toch komen er wel eens bos- en duinbranden voor,' zegt meester.
'Stel je voor dat de vonken over zouden waaien naar de duinen. Dan zou dat droge helmgras in een mum van tijd vlam vatten. Nee jongetje, daar kunnen we niet aan beginnen.'
Teleurgesteld gaat Leo terug. Nu had hij zo op een mooi kampvuur gerekend!

Ze lopen naar het westen langs het strand. Links zijn de duinen, rechts is de Noordzee. Enkele kinderen trekken hun schoenen en sokken uit en lopen het water in. Als ze maar niet te ver gaan, dan mag het wel.

Jopie doet het natuurlijk ook. Maar hij zou Jopie niet zijn als hij niet iets deed, wat verboden is. Hij loopt een behoorlijk eind het water in. Het water komt bijna tot aan zijn korte broek. Maar dan ineens komt er een hoge golf aanrollen. Voordat Jopie het weet is hij tot op zijn hemd toe nat.

'Help, help!' jammert hij geschrokken.

Maar hij hoeft helemaal geen hulp, al schrikken de meesters en juffen wel even. Hij rent het strand op, kletsnat! Als hij langs de hoofdmeester komt, krijgt hij meteen een draai om zijn oren. Dat komt nu van die onvoorzichtigheid en ongehoorzaamheid!

'Ik heb het nog zò gezegd!' moppert meester. 'Moeten er nu eerst ongelukken gebeuren? Stel je voor dat er iemand verdrinkt, dan krijg ik het op mijn brood.'

Jopie druipt beschaamd af. Hij trekt zijn bloes uit en wringt hem uit. Nu moet hij wel in zijn blote bovenlijf lopen. Maar dat hindert niet, want het is lekker warm.

Ze lopen wel twintig minuten. Dan vinden de meesters en juffen het welletjes, want ze gaan terug. Het is soms een hèle toer om iedereen een beetje bij elkaar te houden. Jopie is niet de enige, die wel eens een beetje dwars is. Het fluitje wordt meerdere malen gebruikt om de rekels bijeen te roepen.

Ze lopen terug naar de plaats waar ze over de duinen gekomen zijn. Daar gaan de meesters en juffen zitten. Zo kunnen ze de kinderen in de gaten houden en tegelijkertijd lekker zonnen!

10. Een vondst

Een eindje verderop zitten een paar meisjes bij elkaar. Loes en Annelies zijn er ook bij. Ze willen een zandkasteel maken, maar dat lukt niet zo goed. Ze zitten te hoog op het strand en het zand is daar te los.

'Zullen we wat dichterbij zee gaan?' vraagt Loes. 'Dan maken we een gracht om het kasteel, met water er in.'

Ze gaan met zijn vieren: Loes, Annelies, Jannie en Tineke. Ze vinden het reuze leuk aan het strand. Jammer dat ze geen schop hebben. Als ze die hadden zou het bouwen veel gemakkelijker gaan. Nu krijgen ze er na een poosje al genoeg van.

'Ik ga terug naar de anderen,' zegt Jannie.

'Ik wil nog even langs het strand lopen,' zegt Loes. 'Wie gaat er mee?'

'Ik,' zegt Annelies.

'Ik ook,' zegt Tineke.

Ze kunnen nog best een klein wandelingetje maken. De meesters en juffen liggen toch maar op hun luie rug. Die vinden het wel fijn dat ze kunnen zonnenbaden.

Annelies heeft een stok gevonden en maakt daarmee grote letters in het natte zand.

'Wat doe je nou?' vraagt Loes verwonderd. 'L. v. d. B.?'

Annelies lacht geheimzinnig. Ze tekent er een groot hart omheen. Maar Loes duwt haar weg.

'Toe nou, gekke meid,' zegt ze. 'Doe niet zo raar.'

'Ga maar door, Annelies,' lacht Tineke. 'Wie wordt het?'

Annelies tekent een S in het zand, maar verder komt ze niet. Loes trekt de stok uit haar hand en gooit hem in zee. Annelies rent er achteraan, maar dan gaat ze gauw terug. Er komt een heel grote golf aanrollen!

'Ha, ha,' lacht Loes. 'Lekker mis!'

De golf rolt op het strand uit. Tot Loes' grote verwondering wordt er een groene fles aan haar voeten gelegd. Annelies ziet het en komt er meteen op af. Maar Loes is haar voor.

'Er zit een briefje in!' roept ze verbaasd.

Met zijn drieën bekijken ze de fles van alle kanten. Ze proberen of ze het briefje er uit kunnen krijgen. Maar dat lukt niet, want het is een heel eind uitgerold.

'We moeten de fles ergens stuk slaan,' zegt Annelies.

'Kunnen we het briefje er niet op een andere manier uitkrijgen?' vraagt Loes zich af.

'Met een haakje misschien,' zegt Tineke. 'Laten we naar meester gaan, die wil dat vast wel voor je doen.'

Opgetogen rennen ze met hun vondst naar de meester toe.

Meester De Jong komt net overeind. Hij heeft genoeg van het zon-

nebaden, hij wil een eindje gaan lopen. Maar dan ziet hij de meisjes komen.

'Meester!' roept Loes. 'Ik heb wat gevonden!'

De andere kinderen komen er meteen nieuwsgierig op af. Als ze zien dat het een fles is, trekken de meesten zich weer terug. Alsof zoiets belangrijk is!

Maar Jan Vis heeft het al lang gezien. Hij heeft thuis heel wat avonturenromans gelezen. Die fles is net zoiets als uit een avonturenboek.

'Misschien is er wel een schip in nood,' zegt hij.

'Kom nou,' lacht Loes. 'Tegenwoordig hebben ze toch radio aan

boord! Daar komen geen flessen met briefjes meer aan te pas.' 'Maar misschien is die fles wel honderd jaar oud,' zegt Jan. 'Misschien werd hij wel nooit eerder gevonden.'

Meester neemt de fles van Loes over en houdt hem tegen het licht. 'Weet je wat ik denk?' zegt hij. 'Het is gewoon een grap. Iemand heeft voor de aardigheid een briefje in die fles gedaan.'

'Zou het heus?' twijfelt Loes.

Ze had nog wel zo gedacht, dat zij een belangrijke ontdekking gedaan had.

Maar ze moeten eerst het briefje zien. Anders weten ze niet zeker dat het een grap is, zoals meester denkt. Ze popelt van ongeduld om te weten te komen, wat er op staat.

'Kunt u het briefje er niet uitkrijgen, meester?' vraagt ze.

'Het lijkt mij wel en beetje moeilijk,' zegt meester. 'Ik heb een of andere haak nodig. Maar waar vinden we die?'

'Zal ik hem kapot slaan, meester?' vraagt Jopie.

Maar dat vindt meester niet goed. Dan krijg je allemaal glas op het strand. Het zou te gevaarlijk worden voor de badgasten.

'Laten we de fles bij het Posthuis stuk slaan,' stelt meester voor.

'Daar kunnen we de scherven gemakkelijk bijeen vegen en in een vuilnisemmer doen.'

Maar daar kan Loes nauwelijks op wachten. Ze gaat met de fles naar Leo toe. Leo is een heel eind uit de buurt. Hij heeft niet gemerkt, dat er iets aan de hand was.

'Hé, dat is leuk,' zegt hij verrast. 'Een briefje in een fles.'

'Ik kan hem er niet uitkrijgen,' zegt Loes. 'En meester wil hem hier niet kapot slaan, omdat dat te gevaarlijk is.'

Leo's gezicht betreft. Dat had hij nu juist wèl willen doen. Maar als meester het niet wil, dan mag hij het natuurlijk niet doen.

Gelukkig geeft meester Van der Veer het sein tot vertrek. Ze gaan terug naar het Posthuis. Jopie loopt bij Loes en Leo in de buurt. Hij is razend nieuwsgierig naar het briefje. En dan is Henk er nog. Die doet ook al vergeefse pogingen om het briefje uit de fles te halen.

De weg naar het Posthuis is maar kort en zodra ze er zijn wil Leo de fles kapot gooien. Meester hoort het en zegt: 'Zal ik het dan maar voor je doen? Er moeten geen ongelukken gebeuren.'

Dat doet Leo dan maar. Ze zoeken de hoek uit bij de eetzaal. Er zijn

heel wat nieuwsgierigen op afgekomen. Die geloven niet zo erg, dat het briefje in de fles een grap is.

'Nou, daar gaat ie dan,' zegt meester.

Hij smijt de fles in de hoek, laag bij de grond. Met een knal springt de fles uit elkaar. Zodra het gebeurd is, vliegt Leo er op af om het briefje te pakken. Maar Martin is vlugger, die grist hem het briefje voor zijn neus weg.

'Hé, afblijven jij!' roept Leo boos. 'Geef hier dat briefje!'

Martin duwt hem ongeduldig opzij. Hij wil het briefje lezen. Maar dan is meester al bij hem en pakt het briefje af.

'Hindert niks,' zegt Martin. 'Ik kan het toch niet lezen. Het is in een vreemde taal.'

De jongens en meisjes verdringen zich om de meester heen. Is het waar, wat Martin zegt? Zou het dan toch geen grap zijn?

'Wat is het meester?' vraagt Loes. 'Waar komt het vandaan?'

'Het komt uit Engeland,' zegt meester verbaasd. 'Er staat op: Ik ben een jongen van elf jaar en ik woon in Londen. Ik wil graag brieven schrijven met een jongen van mijn leeftijd. Als datum staat er op 15 april.'

'Een jongen die wil schrijven,' zegt Loes teleurgesteld. 'Wat heb ik daar nou aan?'

'O, maar dan wil ik wel!' roept Jopie. 'Geef mij het briefje maar.'

'Niks daarvan,' zegt meester. 'Loes heeft de fles gevonden en zij zal wel zeggen, wie het briefje krijgt.'

'Leo natuurlijk,' zegt Loes zonder aarzelen. 'Of Henk.'

'Ha, ha, je kunt niet eens Engels schrijven,' lacht Jopie. 'Je kunt het briefje net zo goed weggoaien.'

'Kun jij soms Engels schrijven?' vraagt Leo ongeduldig. 'Jij wilde het briefje toch zo graag? Mijn vader kent wel Engels, hoor.'

Hij stopt het briefje in zijn zak en gaat de scherven opruimen. Henk helpt hem er een handje bij.

'Jij mag het briefje wel van mij houden,' zegt Henk. 'Ik heb geen zin om te schrijven.'

'O fijn,' zegt Leo opgetogen. 'Ik ga vader vanavond direct vragen, of hij mij met een brief wil helpen.'

Hij kijkt nog eens naar de naam op het briefje. John Davidson, staat er op. John is Engels voor Jan en Davidson is hetzelfde als Davids. Hij zal wel vreemd opkijken als hij een brief uit Nederland krijgt!

11. Het vertrek

Na het middageten nemen ze afscheid van de vriendelijke meneer en mevrouw Van Grinsven. Die hebben hen al die tijd zo goed verzorgd.

'Tot volgend jaar dan maar weer,' zegt mevrouw Van Grinsven. En dan gaan ze. Meester Van der Veer en meester De Jong rijden voorop. Daarachter komen de jongens en meisjes. Meester Bakker rijdt helemaal achteraan. Hij moet opletten of er niet iemand achterblijft vanwege pech of iets dergelijks. Ergens middenin de groep rijden meester Visser en de beide juffen. Er wordt gebeld en gezwaaid. Juist op dat ogenblik komt er een nieuwe groep kinderen vanuit de tegenovergestelde richting. Die hebben hun schoolreisje nog voor de boeg.

'Jammer dat het voorbij is,' zegt Loes.

'Ja, jammer,' zegt ook Annelies.

Het is geen moeilijke tocht. Er staat nauwelijks wind en het is warm. Dat zal straks op de boot ook heerlijk zijn. Dan kunnen ze lekker aan dek zonnebaden. Onderweg zijn er gelukkig geen lekke banden. Zodoende kunnen ze aan één stuk doorrijden. Voor ze het weten is Oost Vlieland al weer in zicht.

In het dorp rijden ze langs het Tromphuis, waar de beroemde zeeheld heeft gewoond. Het is nu een museum. Aan de andere kant van het dorp, dicht bij de aanlegsteiger, is een restaurant. De meesters en juffen gaan op het terras bij het restaurant zitten. De kinderen vermaken zich wel.

Leo en Gerrit fietsen terug naar de andere kant van het dorp. Vlak daarbuiten staat de vuurtoren, op het hoogste duin van het eiland. Ze laten hun fietsen aan de voet van het duin achter. Dan klimmen ze omhoog, maar het is een hele klim. Het duin is maar liefst veertig meter hoog! Als ze eenmaal boven zijn hebben ze een schitterend uitzicht over het hele eiland. Ze kunnen de Waddenzee en de Noordzee zien.

'Eigenlijk is Vlieland maar klein,' zegt Gerrit.

'En toch verdwalen die meiden nog,' zegt Leo.

Gerrit lacht. Dat moesten 'die meiden' eens horen! Ze zouden danig protesteren!

Die 'meiden' zitten heerlijk een ijsje te eten, ergens in het dorp. Loes heeft nog geld over en Annelies ook. Jopie komt bij hen en vraagt, of ze hem wat willen lenen.

'Niks hoor,' zegt Loes. 'Jij hebt al je geld versnoept, je krijgt van mij niets.'

'En van mij ook niet,' zegt Annelies. 'Ga maar aan Simon vragen, dat is toch je vriend.'

'Simon heeft ook alles al opgemaakt,' zucht Jopie.

De meisjes hebben geen medelijden met hem. Jopie was steeds in de kantine om iets te kopen, zo'n veelvraat is het! Hij moet nu maar eens voelen, dat de boog niet altijd gespannen kan staan.

Maar Jopie probeert het nog op een andere manier. Hij stapt brutaalweg naar de meesters en juffen toe. Hij vraagt, of zij hem misschien geld willen lenen. Natuurlijk vangt hij daar ook bot. De meesters en juffen denken er niet aan. Ze zijn in het Posthuis niets tekort gekomen. Geld lenen is er daarom niet bij.

Mopperend gaat Jopie het dorp weer in, zonder geld.

De patatzaak aan de ingang van het dorp heeft vanmiddag weer goede zaken gedaan. Maar zo zoetjesaan wordt het tijd om naar de boot te gaan. Het is half vijf en over een half uur is het vertrek.

Het bootpersoneel heeft het druk om al die fietsen een plaats te geven. Ze komen allemaal tegen elkaar aan te staan, in twee rijen. Als je het eerst aan boord bent gegaan, moet je straks het langst wachten. Want dan staat je fiets helemaal achteraan.

De kinderen gaan direct naar het bovendek. Het is er erg druk. Zodoende kan lang niet iedereen een zitplaats vinden op de banken langs de railing.

Leo heeft een mooi plaatsje gevonden, samen met Gerrit. Gerrit ligt lui achterover in de zon. Maar erg goed wil dat niet op die scheve zitting. Bovendien mopperen de andere kinderen, dat hij plaats voor vier inneemt. Daarom gaat hij maar op het dek liggen.

Ineens schiet Gerrit verschrikt overeind. De scheepshoorn laat drie maal zijn doordringend geluid horen.

'Man, ik schrik me een hoedje!' zegt hij.

Hij verlaat zijn plaats en zoekt Leo weer op aan de railing. Lang-

zaam komt de boot los van de steiger. De mensen op de kade wuiven en de kinderen aan boord wuiven terug. Je zou bijna denken, dat hun vaders en moeders daar achterblijven!
'Dag Vlieland!' roept Leo. 'Tot volgend jaar!'

Jopie en Simon zijn naar beneden gegaan, waar de fietsen staan. Ze kunnen het geduld niet opbrengen om lange tijd op één plaats te zitten. Dat hoeft trouwens ook niet. De meeste kinderen rennen dan ook alsmäär heen en weer.

Leo en Gerrit zijn ook naar beneden gegaan. Daar treffen ze Jopie en Simon aan. De enige auto, die vanmiddag meegaat, is een militaire vrachtauto. Dat is niet erg veel, maar er is ook niet veel ruimte aan boord. Hij staat vlak voor de schuifdeur, waar straks de loopplank komt te liggen. Jopie en Simon hangen over de schuifdeur heen. Ze kijken uit over de zee en praten druk met elkaar. Ze zijn nu weer even op de Noordzee. Zo meteen gaan ze met en wijde boog terug naar de Waddenzee. Op deze plaats schommelt het schip altijd veel meer dan op de Waddenzee. Hier werd Loes op de heenreis ook bijna zeeziek.

Ineens ziet Leo tot zijn grote schrik, dat de vrachtauto in beweging komt. Hij geeft meteen een geweldige schreeuw: 'Jopie, Simon! Kijk uit!'

De beide jongens kijken achterom en zien het gevaar naderen. Ze hebben nog nooit zo snel gereageerd. Bliksemsnel springen ze weg van de gevaarlijke plaats. Een seconde later rijdt de vrachtauto tegen de gesloten schuifdeur aan. Het was op het nippertje!

Met knikkende knieën staan de jongens bij te komen van de schrik. Als Leo hen niet gewaarschuwd had, was er een verschrikkelijk ongeluk gebeurd.

'Bedankt, Leo,' zegt Simon hees.

Hij ziet er bleek van. En Jopie is niet minder geschrokken.

Van bovenaf hebben anderen het ook zien gebeuren. Al gauw wordt de nalatige chauffeur opgespoord. De auto stond niet, volgens voorschrift, op de rem. Bovendien waren er ook geen blokken voor de wielen aangebracht. Gelukkig dat alles nog zo goed afgelopen is! In Harlingen merken ze het wel, dan blijkt de schuifdeur ontzet te zijn. Pas na een hele tijd wrikken gelukt het om de deur open te krijgen. Daardoor moeten ze nog een hele poos aan boord blijven.

Bovenaan de aanlegsteiger is het weer verzamelen. Iedereen wordt netjes in rijen van twee opgesteld. En dan gaan ze verder, het laatste stuk naar huis. Dat duurt nog een paar uren, maar het is mooi weer. Er is niemand, die moppert of zeurt, ze hebben allemaal een uitstekend humeur. Er wordt zelfs gezongen onderweg. Heel wat passerende fietsers worden met een 'Hoi!' begroet.

Eindelijk komen ze bij school aan. De vaders en moeders hebben er al een poos ongeduldig staan wachten. Vader Van der Beem is er ook bij. Loes vliegt hem direct om de hals. Ze vond het erg fijn op Vlieland, maar ze heeft haar ouders wel gemist. Ze vindt het toch ook wel weer fijn om terug te zijn!

12. De brief

Eenmaal thuis hebben de kinderen zo veel te vertellen. Ze gunnen zichzelf nauwelijks tijd om te eten. En moeder heeft nog wel zo'n heerlijke maaltijd voor hen klaargemaakt!

'Eet nu eerst maar eens,' vermaant moeder hen. 'Het eten hoeft niet koud te worden.'

Ze is blij dat de kinderen er weer zijn. Het was zo stil zonder hen. Drie dagen lang had ze alleen maar vader en Anneke om tegen te praten.

Eén van de eerste nieuwtjes die ze vader en moeder vertellen, is van de aangespoelde fles. Leo geeft vader het briefje. Vader en moeder zetten grote ogen op. Zoiets hebben ze nog nooit meegemaakt. Je leest er wel eens van in boeken, maar zoiets gebeurt toch nooit echt? 'Eigenlijk moest je dan meteen om een correspondentie-vriendin voor Loes vragen,' stelt moeder voor. 'Loes heeft tenslotte de fles gevonden.'

'O, dat zal ik ook wel doen,' zegt Leo. 'Ik ga vanavond nog een brief schrijven.'

Moeder schudt haar hoofd.

'Daar komt niks van in, jongetje. Na het eten gaan jullie lekker douchen en daarna naar bed. Morgen kun je altijd nog een brief schrijven.'

'Moeten we dan al zo vroeg naar bed?' vraagt Leo teleurgesteld.

'Vroeg?' lacht moeder. 'Het is al over negenen.'

Ach ja, dat zou hij bijna vergeten, ze eten niet op de gewone tijd. Daardoor is het zo gauw laat. Eerlijk gezegd voelt hij zich wel een beetje slaperig. En Loes zit daar tegenover hem ook al te gapen. Zou het komen van de zeelucht?

Na het eten wordt er gedoucht en al het duinzand wordt daarmee goed weggespoeld. Dat akelige zand zit overal: in het haar, in de oren, en in de kleren!

Daarna gaan ze naar bed. Vreemd is dat, weer in je eigen bed te moeten slapen! Geen Jopie, die je voortdurend uit je slaap houdt, maar een heerlijk rustige slaapkamer.

Leo knielt voor zijn bed neer en zegt zijn avondgebed op:

'Onze Vader, trouw en goed,
Die mij dag en nacht behoedt,
zie Gij zeeg'nend op mij neer
en op allen thuis, o Heer.
Op mijn vriendjes, waar z' ook zijn.
Maak ons lief en goed en rein.
Amen.'

Moeder geeft hem een nachtzoen en zegt: 'Ik ben erg blij, dat ik jullie weer veilig en wel thuis heb.'

Leo moet weer aan Jopie en Simon denken. Wat had het allemaal slecht af kunnen lopen met hen! Maar zouden zij vanavond ook wel 'Dank U wel' tegen de Heer zeggen? Vast niet, want ze gaan thuis nooit naar de kerk. En ze lezen ook nooit uit de Bijbel. Of misschien danken ze toch wel, want ze hebben het immers op school geleerd! Moeder zegt Leo welterusten en gaat naar Loes toe. Vijf minuten later slapen ze allebei al.

De volgende dag is het zondag. Na de morgendienst pakt Leo direct een vel papier om een brief te schrijven. Hij heeft, sinds ze het briefje in de fles gevonden hebben, grote plannen gehad. Maar nu hij aan het schrijven toe is, wil het niet vlotten. Hij weet gewoon niet hoe hij beginnen moet. 'Zal ik je helpen?' vraagt Loes.

Ze schuift een stoel bij en gaat naast Leo zitten.

'Je moet eerst vertellen, dat ik de fles met het briefje gevonden heb,' zegt ze.

Nu gaat het werkelijk. Eerst schrijft Leo zo netjes mogelijk.

Maar dat heeft toch geen zin, denkt hij ineens. Ik moet de brief straks immers overschrijven in het Engels. Dan hoeft het nu ook niet zo netjes. Die Engelse brief zal ik wel heel netjes schrijven.

Maar nu hij haastig wordt, komen er ook meer fouten.

'Joh, dat moet met dt,' wijst Loes.

'Hindert niks,' zegt Leo. 'In het Engels hebben ze vast geen dt's met die akelige werkwoorden.'

Loes zucht. Broertjelief is vanmorgen maar weer behoorlijk eigenwijs!

Maar na een half uur komt de brief toch af. Leo laat hem meteen

aan vader zien.

'Gaat u hem nu direct vertalen, vader?' vraagt hij.

'O Leo,' zucht vader. 'Ik zit hier heerlijk van mijn kopje koffie en mijn krant te genieten. Eerlijk gezegd heb ik er nu niet zo veel zin in. Maar misschien vanmiddag, na het eten en anders vanavond.'

'Hè vader,' zucht Leo. 'Wat moet ik dan lang wachten.'

Moeder kijkt Leo verwijtend aan.

'Gun je je vader niet eens wat rust? Hij heeft het de hele week door immers altijd zo druk.'

Beschaamd druipt Leo af. Het is waar, vader heeft het altijd zo druk. Hij moet na zijn werk ook nog vaak naar vergaderingen. Hoewel, vader vindt toch altijd weer tijd om zich met de kinderen te bemoeien.

Maar 's middags begint vader dan toch aan de vertaling. Dat duurt niet zo vreselijk lang, want vader kent goed Engels. Er staan, voor

Loes en Leo, een heleboel onbekende woorden op papier. Maar het betekent precies hetzelfde als dat, wat Leo vanmorgen geschreven heeft. Hij gaat direct aan het werk om de brief over te schrijven. En dat is een secuur werkje, hoor!

Een half uur later is de brief klaar en de envelop geschreven. Nu nog even een postzegel er op en klaar is Kees. Hij gaat hem meteen maar posten. De brievenbus is op de hoek en dat is dichtbij.

En nu maar afwachten of er antwoord komt!

Ruim een week later glijden er twee brieven uit Engeland door de bus. Op de ene envelop staat: Loes van der Beem. En op de andere staat: Leo van der Beem. Leo's verzoek om een correspondentievriendinnetje voor zijn zusje heeft dus resultaat opgeleverd.

'Hoi, hoi!' roept Leo. 'Een brief uit Engeland!'

Loes is een beetje minder luidruchtig. Ze maakt de envelop open en haalt de brief er uit. Leo kan nauwelijks wachten tot Loes hem de briefopener geeft, zo nieuwsgierig is hij.

'Wat staat er in?' vraagt moeder met een lachje.

'Wist ik het maar,' zegt Leo ongeduldig. 'Ik kan er geen woord van lezen.'

'Neemt u die van mij eerst, moeder?' vraagt Loes.

'Nee moeder, die van mij!' roept Leo.

'Wacht maar,' zegt moeder. 'Ik houd de brieven wel achter mijn rug. Welke hand kies je, Henk?'

'De rechter,' zegt Henk.

Het blijkt Loes' brief te zijn.

Het Engelse vriendinnetje van Loes heet Louise Williams. Ze is elf jaar, net als Loes en Leo. Louise schrijft een heel aardige brief. Ze schrijft over haar ouders en haar beide broertjes en haar zusje. Ze stelt Loes ook allerlei vragen, zodat die straks heel wat te beantwoorden heeft.

'En ik stuur de volgende keer ook een foto,' schrijft Louise.

Nou, dat vindt Loes best leuk. Dan zal ze zelf ook een foto sturen. Ze heeft er nog wel een paar liggen.

Dan komt Leo's brief aan de beurt. John schrijft, dat hij helemaal niet verwacht had dat er werkelijk iemand zou schrijven. Tot zijn grote verrassing was het ook nog vrij vlot gegaan. Toen hij van

Vlieland hoorde, had hij het direct in de atlas opgezocht. De Engelse kinderen leren al die waddeneilanden heus niet uit hun hoofd. Zij hebben aan hun eigen land meer dan genoeg.

'De fles met het briefje heb ik bij Harwich in zee gegooid,' schrijft John. 'Het was gewoon voor de aardigheid. Ik had, eerlijk gezegd, helemaal niet verwacht dat er antwoord op zou komen. We waren een dagje naar een oom en tante. Tijdens een wandeling langs zee schoot mij het idee zo maar te binnen.'

John schrijft verder dat hij op school heeft gevraagd, of iemand Loes wilde schrijven. Hij had al gauw succes, want een meisje uit zijn klas wilde best schrijven. En dat meisje is Louise Williams.

Na het avondeten leest vader Louises brief nog eens langzaam voor. Dan kan Loes enkele dingen opschrijven om de brief te beantwoorden. Precies zo gaat het met de brief van John. Vader leest hem voor en Leo schrijft op wat hij moet antwoorden. Maar behalve vragen beantwoorden heeft Leo nog heel wat andere dingen te schrijven. Hij begint er die avond direct mee en de volgende dag gaat hij verder. Doordat de brieven steeds vertaald moeten worden, kost het nogal wat tijd. Dat is wel lastig, maar corresponderen is toch leuk. De correspondentie heeft trouwens nog gevolgen ook. Loes en Leo vertellen hun meester ervan en die vindt het erg leuk. Andere kinderen uit de klas willen ook wel schrijven. Maar dan moeten ze wel een vader of moeder hebben, die Engels kent. Ze weten van Loes en Leo, dat het een nogal tijdrovende bezigheid is.

Tenslotte zijn er zes kinderen in hun klas, die ook graag willen corresponderen. Het zijn vier meisjes en twee jongens. Loes en Leo vragen de volgende keer nog meer jongens en meisjes voor correspondentie.

Aan de andere kant van de Noordzee wordt druk gepraat over die schrijflustige Nederlandertjes. Maar de Engelse kinderen vinden het ook best leuk. Niet lang daarna worden er nog meer brieven uit Engeland naar Nederland gestuurd. Zo leren ze meteen heel wat over elkaars land.

Leo spaart de Engelse postzegels en John de Nederlandse. Loes interesseert zich niet zo veel voor postzegels. Die heeft aan het schrijven al genoeg.

13. Een uitnodiging

De grote vakantie nadert met rasse schreden. Nog even, dan is het werk gedaan. Vader en moeder hebben al lang voor de vakantie plannen gemaakt. Ze willen naar Duitsland, naar het Zwarte Woud.

Maar dan steekt onze Engelse vriend John een spaak in het wiel. Het is nog maar zijn derde brief, maar hij schrijft:

'Mijn vader en moeder vragen, of je twee weken bij mij wilt komen logeren. Loes mag hier ook best komen, dan kan ze eens kennis maken met Louise.'

Leo springt bijna een gat in de lucht van blijdschap. Een uitnodiging om naar Engeland te komen! Hij rent naar boven toe, naar Loes, om haar het nieuws te vertellen.

Loes kan haar oren bijna niet geloven.

'Is 't heus?' vraagt ze.

'Echt waar,' zegt Leo.

Loes en Leo zijn beiden enthousiast, maar hun ouders zien nog wel wat bezwaren. Hoe moet dat dan met de vakantie? Die uitnodiging voor Engeland valt precies in dezelfde tijd als hun vakantie naar Duitsland. En durven ze zo maar samen op reis te gaan?

'O, ik durf best, hoor,' houdt Leo zich groot.

Loes heeft er ook best zin in, al ziet ze er wel wat tegenop. Maar dat laatste zegt ze niet. En Leo gaat immers mee.

'Dan wordt onze vakantie een beetje anders dan we gedacht hadden,' zegt moeder peinzend. 'Als Loes en Leo naar Engeland gaan, zijn wij maar met zijn vieren.'

'En je kunt niet zo maar eventjes terug als je heimwee krijgt,' zegt vader. 'Want dan zijn wij in het Zwarte Woud.'

'Ik krijg geen heimwee,' pocht Leo.

Vader lacht.

'Jongetje, jongetje, wat heb je weer een groot woord! Maar wat ons betreft mogen jullie naar Engeland.'

'Hoi, hoi, hoi!' roept Leo.

'Hoera!' roept Loes.

En nu spijt het Henk wel, dat ook hij niet een correspondentie-

vriend heeft. Misschien had hij dan ook naar Engeland gekund.

Die avond schrijven Loes en Leo beiden een brief.

'We komen!' schrijven ze.

Inhoud

- 1 Aankomst 7
- 2 De eerste avond 14
- 3 Nacht 25
- 4 's Morgens vroeg 30
- 5 Vogeltjes kijken 34
- 6 Een spelletje 39
- 7 Nog meer spelletjes 46
- 8 Verdwaald 50
- 9 Aan het strand 57
- 10 Een vondst 61
- 11 Het vertrek 66
- 12 De brief 70
- 13 Een uitnodiging 75